Lieta Nr.C33670316
Lietas arhīva Nr. CA-0275-19/24
ECLI:LV:RAT:2019:0322.C33670316.7.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2019.gada 22.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Marika Bebriša,
tiesnese Ineta Ozola un tiesnesis Normunds Riņķis,
ar tiesas sēdes sekretāri Līgu Krumholci,
piedaloties prasītājai /pers. A/, prasītājas pilnvarotai pārstāvei /pers. B/, atbildētājas Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas pilnvarotam pārstāvim /pers. C/, trešās personas – VAS "Privatizācijas aģentūra" pilnvarotajam pārstāvim /pers. D/ un trešajai personai /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē 2019.gada 20.februārī izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā pret Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministriju par īpašuma tiesību atzīšanu uz nekustamo īpašumu, zemesgrāmatas ieraksta dzēšanu un Latvijas Republikas izglītības un zinātnes ministrijas pretprasībā par īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmuma atzīšanu par prettiesisku, īpašuma tiesību atzīšanu, valdījuma atjaunošanu, personas izlikšanu un zaudējumu piedziņu sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2018.gada 12.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1.] Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu namā saņemts /pers. A/(turpmāk – prasītāja) prasības pieteikums pret Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministriju (turpmāk – atbildētāja) par īpašuma tiesību atzīšanu un zemesgrāmatas ieraksta dzēšanu, kurš pamatots ar Satversmes 92. un 105.pantu, Civillikuma 1., 3., 876.pantu, 900.panta otro daļu, 910., 911., 918., 927., 994., 1009., 1044., 1592. un 1060.pantu.

Prasības pieteikumā prasītāja lūdz tiesu: (1) atzīt viņai īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/; (2) atzīt Latvijas Republikas Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojumu Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" par spēkā neesošu daļā par atteikumu; (3) nodot privatizācijai ēku ar būves kadastra apzīmējumu /numurs B/, kuras sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums /adrese A/ ar kadastra Nr. /numurs A/; (4) dzēst Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijai, reģistrācijas Nr.90000022399, īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu /adrese/, kadastra Nr./numurs A/, kas ierakstīts Jūrmalas pilsētas Zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/; kā arī piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai ar tiesvedību saistītos izdevumus.

[1.1.] Prasības pieteikumā norādīts, ka pamatojoties uz Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu, prasītājas tēvam /pers. F/ bija izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai.

/pers. F/ miris 2002.gada 20.septembrī un ar likumīgā spēkā esošu Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.C17179902/341/03 prasītāja apstiprināta mantojuma tiesībās uz viņa atstāto mantojumu, tai skaitā - nekustamo īpašumu - privatizētu dzīvokli /adrese A/.

[1.2.] Tā kā Valsts zemes dienesta Kadastra informācijas sistēmā kā dzīvokļa īpašuma /adrese A/, īpašnieks bija norādīts 2002.gada 20.septembrī mirušais /pers. F/ un 2006.gada 23.oktobrī Jūrmalas pilsētas dome noslēdza ar prasītāju Zemes nomas līgumu Nr.1.1-16.3/983 dzīvokļa /adrese A/, uzturēšanai, bet 2008.gada 16.jūnijā Vienošanos Nr.1.1-16.3/719 par grozījumiem zemes nomas līgumā, prasītāja uzskata, ka ēkas liters Nr.001 daļa - dzīvoklis /adrese A/ bija viņas valdījumā..

[1.3.] Prasītāja norāda, ka ar Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojumu Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/", Ministru kabinets nolēma atteikt nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu - valstij piederošo nekustamo īpašumu (nekustamā īpašuma kadastra Nr. /numurs D/) Jaunajā ielā 66, Jūrmalā, kas sastāv no septiņām ēkām (būvju kadastra apzīmējumi /numurs B/, kuras sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums /adrese A/, /numurs E/, /numurs F/, /numurs G/, /numurs H/, /numurs I/ un /numurs J/).

Ar 2015.gada 7.decembra Valsts zemes dienesta vēstuli prasītājai atteikts pārreģistrēt īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu /adrese A/, atteikumu pamatojot ar apstākli, ka būve, kuras sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums, nav privatizējama saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" un Ministru kabineta 2009.gada 23.janvāra rīkojumu Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/".

[2.] Ar Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama tiesneses 2016.gada 5.augusta lēmumu atteikts pieņemt /pers. A/ prasības pieteikumu daļā par Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojuma Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" atzīšanu par spēkā neesošu daļā par atteikumu nodot privatizācijai ēku ar būves kadastra apzīmējumu /numurs B/, kuras sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums /adrese/ ar kadastra Nr. /numurs A/(1.sējums lietas 91.lapa).

Pamatojoties uz Rīgas rajona tiesas priekšsēdētājas I.Siliņevičas 2016.gada 16.septembra rīkojumu Nr.1-23/20 ierosinātā civillieta nosūtīta izskatīšanai Rīgas rajona tiesai Siguldā (1.sējums lietas 116.lapa).

[3.] Pirmās instances tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi par prasības pieteikumu (lietas 127. – 129.lapa), kuros atbildētāja norāda, ka prasības pieteikumu neatzīst pilnībā.

Atbildētāja uzskata, ka prasītājs īpašuma prasībai ir iestājies noilgums, atbilstoši Civillikuma 1895.pantam, jo prasītāja prasību pamato ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.C17179902/341/03 (turpmāk – spriedums), kas stājies likumīgā spēkā 2003.gada 24.martā.

Atbildētāja norāda, ka īpašuma tiesības uz valsts nekustamo īpašumu (kadastra numurs /numurs D/) /adrese/, sastāvošu no septiņām būvēm (būvju kadastra apzīmējumi /numurs B/, /numurs E/, /numurs F/, /numurs G/, /numurs H/, /numurs I/un /numurs J/) (turpmāk - valsts nekustamais īpašums), pamatojoties uz Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojumu Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", 2000.gada 5.aprīlī nostiprinātas Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, uz Latvijas Valsts vārda ministrijas personā un tālab atbilstoši Civillikuma 994.pantam Latvijas Valsts ministrijas personā ir atzīstama par vienīgo valsts nekustamā īpašuma īpašnieku. Arī Ministru kabinets 2009.gada 16.janvārī pieņēmis rīkojumu Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/".

Atbildētāja norāda, ka atbilstoši, ka Valsts nekustamā īpašuma sastāvā esošā ēka - viesnīca/pansionāts (būves kadastra apzīmējums /numurs B/) nav būvēta un nodota ekspluatācijā kā dzīvojamā māja, šāds ieraksts nav redzams arī kadastrālās uzmērīšanas dokumentā. Tādejādi minētais īpašuma objekts nebija privatizējams saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju". Savukārt darbības, kas veiktas telpu grupas (kadastra apzīmējums /numurs K/) (dzīvoklis) atsavināšanas (privatizācijas) procesa organizēšanā, precīzāk, dzīvokļa nodošana privātpersonas īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, ir pretējas likumam.

[4.] Pirmās instances tiesā iesniegti trešās personas VAS „Privatizācijas aģentūra" paskaidrojumi (1.sējums 118. – 119.lapa), kuros norādīts, ka prasība ir nepamatota, jo Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojums Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" ir administratīvais akts un pēc piekritības bija pārsūdzams administratīvajā tiesā.

Tāpat trešā persona norāda, ka Ministru kabinets izdeva rīkojumu 1994.gada 17.maijā Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", tādējādi faktiski rīcību ar nekustamo īpašumu nosakot jau 1994.gadā un tādējādi dzīvojamās telpas /adrese A/, paātrināto privatizāciju nepieļāva likums.

1994.gada 17.maijā, t.i., pirms Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija pieņēma lēmumu nodot īpašumā dzīvokli līdz dzīvojamās mājas privatizācijai prasītājas tēvam, tika pieņemts Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojums Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", ar kuru bija noteikts saglabāt valsts īpašumā un nodot Murjāņu sporta ģimnāzijas valdījumā airēšanas bāzi /adrese/, un reģistrēt īpašuma tiesības uz īpašumu valstij Izglītības, kultūras un zinātnes ministrijas personā. Līdz ar to nav saprotams, ar kādiem juridiskiem un tiesiskiem apsvērumiem ir pamatots Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmums par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamas mājas privatizācijai, ja nekustamais īpašums, kura sastāvā ietilpst strīdus dzīvoklis, nekad nav bijis apveltīts ar dzīvojamās mājas statusu. Tādējādi faktiski ir izveidojusies situācija, ka prasītājas tēvs ir ieguvis labumu - dzīvokļa privatizācijas tiesības, kas tam nemaz nepienācās, jo to neparedzēja (un neparedz joprojām) spēkā esošie normatīvie akti (ir pieļauta iestādes kļūda).

[5.] Pirmās instances tiesā 2017.gada 20.februārī tiesā celta **atbildētājas Latvijas Republikas izglītības un zinātnes ministrijas pretprasība** par īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmuma atzīšanu par prettiesisku, īpašuma tiesību atzīšanu, valdījuma atjaunošanu un personas izlikšanu (1.sējums lietas 146. – 153.lapa).

Pretprasība pamatota uz Civillikuma 1., 910., 927., 1036., 1041., 1044, 1415., 1592., 2112., 2120., 2124.pantu, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2., 5., 44.pantu, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 74.pantu un Pārejas noteikumu 1.punktu, Publiskas personas finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanas likuma 2.pantu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1 .pantu, un tajā atbildētāja lūgusi tiesu: (1) atzīt Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu (kadastra Nr./numurs A/) /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža; (2) atzīt Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku;(3) atzīt atbildētājas personā īpašuma tiesības uz valsts nekustamā īpašuma (kadastra Nr./numurs A/) /adrese/, sastāvā esošu dzīvojamo telpu (kadastra Nr./numurs A/) /adrese A/; (4) atjaunot atbildētājas valdījumu pār dzīvojamo telpu /adrese A/; (5) atzīt prasītāju par dzīvojamās telpas /adrese A/, ļaunticīgo valdītāju kopš 2015.gada 15.oktobra; (6) izlikt /pers. A/, /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/ no telpām /adrese A/; (7) pieņemt lēmumu par nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas ieraksta dzēšanu par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu (kadastra Nr./numurs A/) /adrese A/, un ieraksta dzēšanu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu, kā arī piedzīt no prasītājas par labu atbildētājai ar tiesvedību saistītos izdevumus.

[5.1.] Pretprasības pieteikumā norādīts, ka prasītāja ir norādījusi, ka 1991.gada 22.novembrī starp prasītājas tēvu - /pers. F/ kā īrnieku, un Latvijas Republikas policijas centrālo sporta klubu un pēc tā darbības izbeigšanas ar Murjāņu sporta ģimnāziju kā izīrētāju noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums par dzīvojamo telpu /adrese A/, īri (turpmāk - īres līgums), bet ņemot vērā, ka īres līgumā nav norādīts noslēgšanas laiks, ir iespējams secināt tikai to, ka īres līgums noslēgts laika periodā pēc 1994.gada 17.maija, kad tika pieņemts Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojums Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", ar kuru nolemts nekustamo īpašumu /adrese/, reģistrēt uz valsts vārda Izglītības, kultūras un zinātnes ministrijas personā, līdz 1999.gada 24.augustam, t.i., līdz dienai, kad /pers. F/ iesniedzis Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisijā iesniegumu par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz valsts dzīvojamās mājas privatizācijai.

[5.2.] Atbildētāja norāda, ka laika periodā no 1993.gada 1.jūlija līdz 2002.gada 1.janvārim spēkā bija likums „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā", kura 1.pantā bija noteikts, ka šis likums nosaka, kuras personas (ģimene) ir tiesīgas saņemt valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā neatkarīgi no tā, kā īpašumā ir māja vai dzīvoklis, kurā tās dzīvo, kā arī nosaka palīdzības sniegšanas kārtību. Likums garantē valsts palīdzību un vienlaikus uzliek par pienākumu pašvaldībām sniegt šo palīdzību iedzīvotājiem dzīvokļa jautājumu risināšanā likumā noteiktajā kārtībā.

Likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 5.panta otrajā daļā noteikts, ka valstij un pašvaldībām piederošās mājās dzīvojamās telpas īres līgumu uz valsts vai pašvaldības institūcijas lēmuma pamata slēdz valdītājs. Dzīvojamās telpas īres līgums jānoslēdz mēneša laikā pēc šāda lēmuma pieņemšanas.

Atbildētājas ieskatā attiecīgi Valsts nekustamajā īpašumā /adrese/, esošu dzīvokli /pers. F/ varēja piešķirt tikai pēc valsts institūcijas lēmuma pieņemšanas, ievērojot likumā „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un likumā „Par dzīvojamo telpu īri" noteikto kārtību, bet atbildētājas rīcībā nav informācijas vai dokumentu, kas apliecinātu, ka /pers. F/ jebkad ir reģistrējies valsts un pašvaldību palīdzības saņemšanai dzīvokļa jautājumu risināšanai.

Atbildētāja norāda, ka 1998.gada 5.novembī saņēmusi Ģenerālprokuratūras 1998.gada 30.oktobra vēstuli Nr.5-1-75-98, kurā ir pieprasīta informācija par noslēgtajiem īres līgumiem. Pēc šīs vēstules saņemšanas atbildētāja pieprasījusi informāciju no padotības iestādēm par noslēgtajiem īres līgumiem. Murjāņu sporta ģimnāzija 1998.gada 12.novembra vēstulē Nr.507 „Par dienesta dzīvokļiem" informējusi atbildētāju, ka ģimnāzija nav noslēgusi īres līgumus.

Atbildētāja 1998.gada 23.novembra vēstulē Nr.1-17-1047 „Par dienesta dzīvokļiem" informējusi Ģenerālprokuratūru par padotības un pārziņā

esošo institūciju noslēgtajiem īres līgumiem. Šajā vēstulē nav norādīts, ka ir noslēgts īres līgums ar prasītājas tēvu /pers. F/, kas apliecina to, ka šāds līgums nebija reģistrēts atbilstoši likuma „Par dzīvojamo telpu īri" prasībām.

Atbildētāja norāda, ka saskaņā ar Latvijas Republikas Ministru padomes 1993.gada 26.aprīļa lēmuma Nr.210 „Par dzīvojamo telpu īri" (turpmāk - Ministru padomes lēmums) 1.punktu ir apstiprināts Dzīvojamās telpas īres parauglīgums un Dienesta dzīvojamās telpas īres parauglīgums, saskaņā ar 2.2.apakšpunktu dienesta dzīvojamo telpu īres līgumi, kas noslēgti līdz 1993.gada 1.aprīlim, atjaunojami saskaņā ar apstiprināto dienesta dzīvojamās telpas īres parauglīgumu līdz 1993.gada 1.oktobrim. Savukārt šī lēmuma 2.5.apakšpunktā noteikts, ka atjaunotie un no jauna noslēgtie līgumi 7 dienu laikā reģistrējami valsts vai pašvaldības institūcijās.

Ņemot vērā, ka īres līgums ir noslēgts, neievērojot likumā „Par dzīvojamo telpu īri", likumā „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un Civillikumā noteikto, t.i., nav ievērotas likuma „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" prasības; pretēji likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.pantā pirmajā daļā noteiktajam un Civillikuma 1470.pantā noteiktajam īres līgumā nav noteikta īres maksa (nav būtiskās līguma sastāvdaļas); pretēji likuma „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 5.panta otrajā daļā noteiktajam nav valsts institūcijas lēmuma par telpu izīrēšanu un īres līgums nav reģistrēts valsts vai pašvaldības institūcijā, t.i., atbilstoši Civillikuma 1473.pantā noteiktajam nav ievērota tiesiska darījuma forma, atbildētāja uzskata, ka konkrētais īres līgums ir atzīstams par spēkā neesošu.

[5.3.] Atbildētāja konstatē, ka prasītāja apgalvo, ka pamatojoties uz Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu, prasītājas tēvam /pers. F/ bija izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/, līdz dzīvojamās mājas privatizācijai.

Atbildētāja norāda, ka likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" (turpmāk — Privatizācijas likums) Pārejas noteikumu 1.punktā noteikts, ka ikvienu valsts vai pašvaldības dzīvojamo māju, kura līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai (1995.gada 21.jūnijam) nodota ekspluatācijā, var atsavināt, vienīgi to privatizējot šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Valsts nekustamais īpašums (nekustamā īpašuma kadastra Nr. /numurs D/) /adrese/, nekad nav bijis apveltīts ar dzīvojamās mājas statusu un nododams privatizācijai, līdz ar to nav saprotams, ar kādiem juridiskiem un tiesiskiem apsvērumiem ir pamatots Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmums Nr.13-dz/p par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, jo tobrīd jau bija pieņemts Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojumam Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", kas izslēdza jebkādu iespējamību, ka nekustamais īpašums tiks pakļauts atsavināšanai Privatizācijas likumā noteiktajā kārtībā.

Atbildētāja konstatē, ka tādējādi prasītājas tēvs bija ieguvis labumu - dzīvokļa privatizācijas tiesības, kas viņam nemaz nepienācās, jo to neparedzēja (un neparedz joprojām) spēkā esošie normatīvie akti, kā arī Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija, pieņemot lēmumu nodot īpašumā dzīvokļa īpašumu /adrese A/, /pers. F/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, ir pieņēmusi prettiesisku lēmumu, t.i., rīkojusies pretēji Privatizācijas likuma Pārejas noteikumu 1.punkta noteikumiem un Publiskas personas finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanas likuma 2.panta pirmās daļas noteikumiem.

[5.3.] Atbildētāja norāda, ka Administratīvā procesa likuma 75.panta otrajā daļā noteikts, ja apstrīdamu administratīvo aktu neapstrīd, tas ir spēkā, līdz to atceļ, izpilda [..]. Atbilstoši Valsts zemes dienesta Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas datiem Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai prasītājas tēvam, /pers. F/ ir izpildījis, jo Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā ir ieraksts, ka /pers. F/ ir dzīvokļa /adrese A/ (kadastra Nr./numurs A/) īpašnieks.

Ja administratīvie akti radīja tiesības slēgt apstrīdētos darījumus, šīs tiesības ir tikušas izmantotas, savukārt lietā gan šīs tiesības, gan arī sekas, proti, īpašuma tiesības, kas radušās no šo tiesību izmantošanas, tiek apstrīdētas, tad strīdus par tiesībām un pienākumiem, kas rodas sakarā ar privāttiesiskajām attiecībām, risina civiltiesiskajā kārtībā vispārējās jurisdikcijas tiesā. Šādā prasībā tiesai ir jāvērtē jau izpildīto un spēku zaudējušo administratīvo aktu tiesiskums (Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 4.jūnija spriedums lietā Nr.SKC-176).

Līdz ar to atbildētāja uzskata, ka Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p tiesiskums un pamatotība ir vērtējama šīs civillietas ietvaros.

[5.3.1.] Atbildētāja uzskata, ka atbilstoši Civillikuma 1., 1415. un 1592.pantā noteiktajam, īres līgumā minētā dzīvokļa lietošanas tiesības nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu.

Atbildētāja atsaucas uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1.panta 1.punktu un norāda, ka Valsts nekustamā īpašuma sastāvā esošā ēka - viesnīca/pansionāts (būves kadastra apzīmējums /numurs B/) nav būvēta un nodota ekspluatācijā kā dzīvojamā māja, šāds ieraksts nav redzams arī kadastrālās uzmērīšanas dokumentā. Atbilstoši būvju klasifikācijai Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas teksta datos kā šīs ēkas galvenais lietošanas veids ir norādīts „1211 - Viesnīcu ēkas". Ēkas kopējā platība ir 1616 m2, no kuriem telpu grupai (ar kadastra apzīmējumu /numurs L/) 1553 m2 platībā ir nedzīvojamo telpu statuss, savukārt telpu grupai (ar kadastra apzīmējumu /numurs K/) 63 m^2 platībā ir dzīvojamo telpu statuss (dzīvoklis).

Likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 74.panta astotā daļa noteic, ka nedzīvojamās ēkās (skolās, stacijās un citās tamlīdzīgās ēkās) esošie dzīvokļi netiek privatizēti saskaņā ar šo likumu. Pat, ja pastāvētu strīds par ēkas tiesisko statusu, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 74.panta septītajā daļā likumdevējs ir imperatīvi noteicis, ka privatizācijai netiek nodotas dienesta viesnīcas, dienesta dzīvokļi, kā arī sociālās dzīvojamās mājas. Īpašuma tiesības uz valsts nekustamo īpašumu (kadastra numurs /numurs D/) /adrese/, kas sastāv no septiņām būvēm (būvju kadastra apzīmējumi /numurs B/, /numurs E/, /numurs F/, /numurs G/, /numurs H/, /numurs I/ un /numurs J/) (turpmāk - valsts nekustamais īpašums), pamatojoties uz Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojumu Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", 2000.gada 5.aprīlī nostiprinātas Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/, uz Latvijas valsts vārda atbildētājas personā.

[5.3.2.] Atbildētāja norāda, ka atbilstoši Civillikuma 994.pantam Latvijas valsts atbildētājas personā ir atzīstama par vienīgo valsts nekustamā īpašuma īpašnieku.

Valsts nekustamajā īpašumā ir izvietota atbildētājas padotībā esošās Murjāņu sporta ģimnāzijas teritoriālā struktūrvienība „Jūrmala", kurā tiek realizētas vispārējās izglītības programmas un divu profesionālās ievirzes sporta izglītības programmu (smaiļošanas un kanoe airēšanas, un akadēmiskās airēšanas) apguve. Valsts nekustamā īpašuma sastāvā esošajā būvē - Viesnīcā/pansionātā (būves kadastra apzīmējums /numurs B/) atrodas treneru darba telpas, kā arī audzēkņu izmitināšanai un sadzīvei nepieciešamās telpas. Valsts nekustamais īpašums šobrīd tiek izmantots un arī turpmāk būs nepieciešams valsts pārvaldes funkciju nodrošināšanai izglītības un sporta nozarēs - mācību un treniņu procesa nodrošināšanai, izglītojamo izmitināšanai un sporta inventāra uzglabāšanai.

[5.3.3.] Atbildētāja norāda, ka 2015.gada 15.oktobrī prasītāja un Murjāņu sporta ģimnāzija noslēdza Vienošanos, kuras 1.punktā konstatēts, ka prasītāja izmanto Murjāņu sporta ģimnāzijas teritoriālās struktūrvienības „Jūrmala", kas atrodas /adrese/, dienesta dzīvokli Nr.1, savukārt, šīs Vienošanās 2.punktā ir konstatēts, ka prasītājai ir zināms, ka valsts nekustamā īpašuma īpašnieks ir Latvijas valsts atbildētājas personā.

Norādot uz Civillikuma 1044.pantu atbildētāja uzskata, ka prasītāja no 2015.gada 15.oktobra ir atzīstama par ļaunticīgu valdītāju, jo atbilstoši Civillikuma 910.pantā noteiktajam ir zinājusi, ka viņai nav tiesību lietu valdīt un ka atbildētājai ir lielākas tiesības valdīt nekustamajā īpašumā /adrese/.

Tādējādi atbildētāja lūdz tiesu atzīt, ka īres līgums, kas bija noslēgts starp /pers. F/ un Murjāņu sporta ģimnāziju, atzīstams par spēkā neesošu un, pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 44.pantā noteikto, jo prasītāja, kā arī /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/, kuri ir deklarējuši savu dzīvesvietu /adrese/, atrodas šajās telpās patvarīgi, tādēļ viņi ir izliekami no dzīvojamās telpas /adrese/.

[6.] Prasītāja iesniegusi paskaidrojumus par pretprasību, kuros norāda, ka pretprasību neatzīst, jo uzskata, ka ceļot pretprasību, prasītājai nevar atņemt īpašuma tiesības uz viņai piederējušu dzīvokli un atcelt līgumu par privatizāciju, kuru noslēdza prasītājas tēvs /pers. F/. Prasītājas ieskatā to, ka dzīvoklis pieder viņai apliecina fakts, ka viņa maksā zemes un ēkas nodokli pašvaldībai, bet dzīvokli ir saņēmusi no sava tēva /pers. F/ mantojumā ar tiesas spriedumu.

[7.] Atbildētāja iesniegusi tiesā pretprasības grozījumus, kuros pamatojoties uz Civillikuma 1756., 1759., 1765., 1770., 1771., 1773., 1775. un 1779.pantu, lūdz papildus pretprasībā izteiktajām prasībām piedzīt no prasītājas par labu atbildētājai nodarītos zaudējumus 3901,59 euro, valsts nodevu 390,80 euro un noteikt prasītājai tiesības par laika periodu no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei saņemt 6% (sešus procentus) gadā no piespriestās, bet nepiedzītās summas.

[8.] Pirmās instances tiesas sēdē prasītājas pilnvarotā pārstāve /pers. B/ iesniegusi prasības pieteikuma 1.punkta papildinājumus (2.sējums lietas 6.lapa), lūdzot atzīt prasītājai īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/, kas veido kopīpašuma domājamo daļu no būvju nekustamā īpašuma /adrese/, kas reģistrēts nodalījumā Nr./numurs C/un kas aprēķināma kā dzīvokļa /adrese A/, kopējās platības attiecība pret visu būvju nekustamajā īpašumā /adrese/, esošo būvju kopējo platību.

[9.] **Ar** Rīgas rajona tiesas 2018.gada 12.marta **spriedumu prasība noraidīta pilnā apjomā**, bet **pretprasība apmierināta daļēji**,

Spriedumā pirmās instances tiesa atzina Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža; atzina Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku; atjaunoja Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas valdījumu pār dzīvojamo telpu /adrese A/; atzina Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas īpašuma tiesības uz valsts nekustamā īpašuma ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese/, sastāvā esošu dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/; nosprieda dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, un dzēst ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu; izlika /pers. A/, /pers. E/, /pers. I/, un /pers. J/ no telpas (dzīvokļa) Nr.1, /adrese/, kopā ar viņiem piederošām mantām.

Tāpat tiesa nosprieda piedzīt no /pers. A/ par labu Izglītības un zinātnes ministrijai samaksāto valsts nodevu 949,46 euro.

Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar šādiem motīviem:

[9.1.] Tiesa konstatēja, ka no Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr./numurs C/, /adrese/, redzams, ka nekustamais īpašums ar kadastra Nr./numurs D/sastāv no septiņām ēkām, saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.001, 002, 003, 004, 005, 006, 007.

Īpašuma tiesības Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā, reģistrētas 2000.gada 5.aprīlī, pamats 1994.gada 17.maija Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r (1.sējums lietas 64.lapa).

[9.2.] Tiesa atzina, ka lietā nav strīda par to, ka strīdus dzīvoklī bijis pierakstīts prasītājas tēvs /pers. F/ ar ģimeni, un šobrīd savu dzīvesvietu minētajā dzīvoklī ir deklarējusi prasītāja ar bērniem - /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/. Minēto apliecina arī Jūrmalas pilsētas darbaļaužu deputātu Padomes izpildu komitejas Dzīvokļu nodaļas Orderis Nr.154 Dienesta dzīvojamās telpas piešķiršanai, izdots 1981.gada 27.novembrī, uz kura pamata 1981.gada 1.decembrī iesākta kārtot Mājas grāmata (1.sējums lietas 114., 13. – 23.lapa).

[9.2.1.] No lietas materiāliem tiesa nodibināja, ka 1991.gada 22.novembrī starp Latvijas Republikas policijas centrālo sporta klubu kā izīrētāju un prasītājas tēvu – /pers. F/ kā īrnieku noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums Nr.1 par dzīvojamo telpu /adrese A/, īri.

Līgumā norādīts, ka dzīvojamā telpa ir atsevišķs dzīvoklis un telpās ir apkure, ūdensvads, kanalizācija, karstais ūdens, elektroapgaismojums, telefons. Gāze telpās nav. Īres līgums stājas spēkā ar tā parakstīšanas dienu un tiek noslēgts uz nenoteiktu laiku (1.sējums lietas 24. – 25.lapa).

[9.2.2.] Tiesa secināja, ka lietā iesniegts arī Dzīvojamās telpas īres līgums bez datuma, ko no vienas puses noslēgusi Murjāņu sporta ģimnāzija kā izīrētājs, bet no otras /pers. F/ kā īrnieks. Izīrētāja vārdā līgumu parakstījis Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītājs /pers. K/, kurš lietā pieaicināts un uzklausīts kā liecinieks (1.sējums lietas 26. – 28.lapa).

Nopratināts pirmās instances tiesā /pers. K/ liecināja, ka ne /pers. F/, ne arī prasītāja īres maksu par dzīvokli nav maksājuši, domājot, ka tas bijis tādēļ, ka /pers. F/ pieskatījis sporta skolu. Liecinieks nevarēja atbildēt uz kādu dokumentu pamata viņam bijušas tiesības parakstīt Īres līgumu un norādīja, ka to parakstījis kā filiāles vadītājs.

[9.2.3.] Tiesa konstatēja, ka lietā iesniegts /pers. F/ iesniegums, kas adresēts Latvijas Valsts Izglītības un zinātnes ministrijai, ar lūgumu atļaut privatizēt dzīvokli /adrese/, kurā viņš dzīvo no 1981.gada 11.decembra, norādot, ka ēka un dzīvoklis pieder Latvijas valsts Izglītības un zinātnes ministrijai. Iesniegums datēts ar 1999.gadu bez datuma un bez paraksta (1.sējums lietas 29.lapa).

Tiesa secināja, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, ka minētais iesniegums būtu iesniegts atbildētājai un ka atbildētāja būtu devusi atļauju strīdus dzīvokli privatizēt.

[9.2.4.] Tiesa nodibināja, ka pamatojoties uz Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu, /pers. F/ izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai (1.sējums 29 lietas 30.lapa), savukārt no Kadastra informācijas sistēmas informatīvās izdrukas redzams, ka /pers. F/ reģistrēts kā īpašnieks īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/, bet dzīvokļa īpašuma adrese nav

norādīta (1.sējums lietas 65.lapa).

[9.3.] Tiesa konstatēja, ka ar Jūrmalas pilsētas domes 1995.gada 9.februāra lēmumu Nr.159 Jūrmalas pilsētas pašvaldībai atzītas īpašuma tiesības uz zemesgabalu /adrese/ un tiesības saņemt nomas maksu no zemes lietotāja - Murjāņu sporta ģimnāzijas.

[9.3.1.] Tiesa konstatēja, ka ar Jūrmalas pilsētas zemes komisijas 2001.gada 16.marta lēmumu Nr.242 dzīvokļa /adrese A/ uzturēšanai nolemts iznomāt zemesgabalu 178 m^2 platībā. Iznomātajam zemesgabalam noteikts lietošanas mērķis – vieņģimenes dzīvojamo māju apbūve (1.sējums lietas 31. - 33.lapa).

[9.3.2.] Tiesa nodibināja, ka 2001.gada 12.septembrī Jūrmalas pilsētas dome noslēgusi ar /pers. F/Zemes nomas līgumu Nr.545/1-3 dzīvokļa /adrese A/, uzturēšanai un apsaimniekošanai. Līguma 1.2.punktā norādīts, ka uz iznomātā zemes gabala atrodas nomnieka īpašums – dzīvoklis viesnīcas ēkā liters 1 (1.sējums lietas 34. - 36.lapa).

[9.4.] Tiesa konstatēja, ka 2002.gada 20.septembrī /pers. F/ miris, ko pierāda viņa miršanas apliecība Nr./apliecības numurs/ (1.sējums lietas 39.lapa).

Tiesa konstatēja, ka ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.C17179902/341/03 prasītāja tikusi apstiprināta mantojuma tiesībās uz /pers. F/ atstāto mantojumu - nekustamo īpašumu, privatizētu dzīvokli /adrese A/, kas novērtēts par 122,16 privatizācijas sertifikātiem, 26,24 privatizācijas sertifikātiem; transportlīdzekļiem SAAB 9000 ar valsts Reģ.Nr./numurs M/ un Audi 80 ar valsts Reģ.Nr./numurs N/; naudu Latvijas Krājbankas kontā Ls 0,76.

Tiesa atzina, ka minētas spriedums stājies likumīgā spēkā 2003.gada 24.martā (prasības pieteikumā kļūdaini norādīts 2009.gada 24.martā) (1.sējums lietas 40. – 41.lapa).

[9.5.] Tiesa nodibināja, ka 2006.gada 23.oktobrī Jūrmalas pilsētas dome noslēgusi ar prasītāju Zemes nomas līgumu Nr.1.1 – 16.3/983 dzīvokļa /adrese A/, uzturēšanai un apsaimniekošanai. Līguma 1.2.punktā norādīts, ka nomnieka valdījumā ir ēkas liters Nr.001 daļa – /adrese A/ (1.sējums lietas 42. - 44.lapa).

2008.gada 16.jūnijā starp Jūrmalas pilsētas domi un prasītāju noslēgta Vienošanās Nr.1.1 – 16.3/719 par grozījumiem 2006.gada 23.oktobra līgumā Nr.1.1 – 16.3/983 par nomas maksas apmēru (1.sējums lietas 47. – 48.lapa).

[9.6.] Tiesa konstatēja, ka 2009.gada 16.janvārī Ministru kabinets izdevis rīkojumu Nr.34 par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/, kura Noteikumu 3.1.punktā norādīts, ka valstij piederošais nekustamais īpašums /adrese/, sastāv no septiņām ēkām.

Valsts īpašuma objekts 2000.gada 5.aprīlī ierakstīts Jūrmalas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs C/uz valsts vārda Izglītības un zinātnes ministrijas personā.

[9.6.1.] Tiesa norādīja, ka saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju" 17.panta pirmo daļu nav subjekta, kuram varētu tikt atzītas valsts īpašuma objekta pirmpirkuma tiesības (3.3.punkts).

Saskaņā ar Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.panta trešo daļu Ministru kabinets vai pašvaldības dome (padome), lemjot par valsts vai pašvaldības īpašuma objekta, kā arī apbūvēta zemesgabala nodošanu privatizācijai, izvērtē, vai attiecīgais objekts vai zemesgabals ir nepieciešams valsts pārvaldes funkciju vai valsts vai pašvaldības komercdarbības veikšanai saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likumu. Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.panta piektajā daļā noteikto – tikai Ministru kabinets var pieņemt lēmumu par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu [..] (4.punkts).

[9.6.2.] Tiesa atzina, ka ikvienas personas tiesību ierobežojuma pamatā ir apstākļi un argumenti, tātad ierobežojums tiek noteikts sabiedrībai svarīgu interešu labad. [..].

Tiesa nodibināja, ka 2009.gada 16.janvāra MK rīkojuma Nr.34 7.punktā secināts, ka valsts īpašuma objekts nav privatizējams, bet saglabājams valsts īpašumā. [..] Ministru kabinets nolemj atteikt nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu, jo tas ir nepieciešams valsts pārvaldes funkciju un uzdevumu izpildīšanai valsts sporta izglītības politikas jomā (1.sējums lietas 49. – 50.lapa).

[9.7.] Tiesa konstatēja, ka no Privatizācijas aģentūras 2015.gada 4.decembrī sniegtās informācijas izriet, ka saskaņā ar Kadastra informācijas sistēmas datiem nekustamais īpašums sastāv no septiņām ēkām, tajā skaitā, no viesnīcas/ pansionāta, būves kadastra apzīmējums /numurs B/, kura sastāvā ietilpst strīdus dzīvoklis.

Tiesa secināja, ka tā kā nekustamā īpašuma sastāvā ietilpstošā ēka ar būves kadastra apzīmējumu /numurs B/nav dzīvojamā māja, līdz ar to tā nav privatizējama saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju". Turklāt atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 74.panta astoto daļu nedzīvojamās ēkās (skolās, stacijās, un citās tamlīdzīgās ēkās) esošie dzīvokļi netiek privatizēti saskaņā ar šo likumu.

[9.8.] Tiesa konstatēja, ka Privatizācijas aģentūra atzīst, ka Ministru kabineta izdotajā rīkojumā Nr.34 nav ņemts vērā apstāklis, ka nekustamā īpašuma sastāvā ietilpstošais dzīvoklis ir nodots īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai un norāda, ka Privatizācijas aģentūras ieskatā starp nekustamā īpašuma valdītāju un prasītāju saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 79.panta pirmo daļu būtu slēdzams administratīvais līgums par dzīvokli (1.sējums lietas 54.lapa).

No Valsts zemes dienesta Rīgas reģiona nodaļas 2015.gada 7.decembrī sniegtās informācijas, tiesa nodibināja, ka, izvērtējot Privatizācijas aģentūras sniegto informāciju, Valsts zemes dienests nav tiesīgs izpildīt prasītājas lūgumu – pārreģistrēt uz viņas vārda īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu /adrese A/ (1.sējums lietas 53.lapa).

[9.9.] Tiesa nodibināja, ka Privatizācijas aģentūra, kas ir trešā persona lietā, norādījusi, ka pamatojums atteikumam nekustamo īpašumu /adrese/, nodot privatizācijai, saglabājot to valsts īpašumā, ir Ministru kabineta 1994.gada 17.maijā izdotais rīkojums Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", tādējādi faktiski rīcība ar nekustamo īpašumu noteikta jau 1994.gadā.

Konstatējot, ka arī īpašuma tiesību reģistrācijas pamats zemesgrāmatā Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā, kas reģistrētas

2000.gada 5.aprīlī, ir 1994.gada 17.maija Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r, tiesa secināja, ka jau 1994.gada 17.maijā, t.i., pirms Centrālā dzīvojamo māju privatizācijas komisija pieņēma 2000.gada 11.jūlija lēmumu nodot īpašumā dzīvokli līdz dzīvojamās mājas privatizācijai prasītājas tēvam, ir bijis pieņemts Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojums Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", ar kuru noteikts saglabāt valsts īpašumā un nodot Murjāņu sporta ģimnāzijas valdījumā airēšanas bāzi /adrese/, un reģistrēt īpašuma tiesības uz īpašumu valstij Izglītības, kultūras un zinātnes ministrijas personā.

Tiesa secināja, ka Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmums par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamas mājas privatizācijai, pieņemts uz tā pamata, ka /pers. F/ ir iesniedzis Īres līgumus, kas apliecināja viņa īres tiesības, apliecinājumu par parādu neesamību un samaksājis 122,16 sertifikātus, citus tiesiskus apsvērumus, uz kuru pamata būtu balstīts pieņemtais lēmums lietā, noskaidrot nav iespējams.

Līdz ar to tiesa atzina, ka šie pierādījumi liecina, ka šobrīd ir izveidojusies situācija, ka vienlaikus pastāv gan Ministru kabineta 1994.gada 17.maija rīkojums Nr.223-r „Par airēšanas bāzi /adrese/", kas izslēdza jebkādu iespējamību, ka nekustamais īpašums varētu tikt atsavināts Privatizācijas likumā noteiktajā kārtībā, un Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmums par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamas mājas privatizācijai /pers. F/, uz kura pamata viņam tikusi izsniegta apliecību par īpašuma tiesībām uz dzīvokli līdz dzīvojamas mājas privatizācijai.

[9.9.1.] Tiesa norādīja, ka Privatizācijas likuma Pārejas noteikumu 1.punkts noteic, ka ikvienu valsts vai pašvaldības dzīvojamo māju, kura līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai (1995.gada 21.jūnijam) nodota ekspluatācijā, var atsavināt, vienīgi to privatizējot šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1.panta 1.punkts noteic, ka dzīvojamā māja ir ēka, kas nodota ekspluatācijā un saskaņā ar kadastrālās uzmērīšanas lietu ir dzīvojamā māja (arī dzīvokļu īpašumu māja), tai piederīgās ēkas (būves), zeme, uz kuras tās atrodas, ja zeme kopā ar dzīvojamo māju veido vienotu nekustamo īpašumu vai ietilpst dzīvojamo māju veidojošo dzīvokļu īpašumu sastāvā, vai ēka, kas nodota ekspluatācijā, un saskaņā ar kadastrālās uzmērīšanas lietu ir dzīvojamā māja, tai piederīgās ēkas (būves) un piesaistītais zemesgabals.

Dzīvokļa īpašuma likuma 6.panta pirmās daļas 2.teikums un otrā daļa noteic, ka dzīvokļa īpašumu izveido, sadalot atbilstoši šā likuma noteikumiem zemesgrāmatā ierakstītu dzīvojamo māju kopā ar tai piederīgajām palīgēkām, būvēm un zemi. Dzīvokļa īpašums ir nodibināts līdz ar tā ierakstīšanu zemesgrāmatā.

Privatizācijas likuma 1.panta 2.punktā noteikts, ka dzīvoklis ir daudzdzīvokļu mājā esoša no pārējās mājas daļas nošķirta dzīvošanai paredzēta telpa vai telpu komplekss, kas kā dzīvoklis ir iezīmēts mājas inventarizācijas plānā un kam ir piederīgas tā sienas, iekšējās starpsienas, griesti, grīdas, to apdare, logi, durvis, caurules, dūmvadi, vadu daļas un citu ar mājas ekspluatāciju funkcionāli nedalāmi saistītu elementu daļas, visi uzlabojumi, kas atrodas telpas vai telpu kompleksa robežās, kā arī ārpus dzīvokļa esošās un ar to funkcionāli saistītās palīgtelpas un palīgēkas (pagrabs, tualete, šķūnītis, mākslinieka darbnīca).

[9.9.2.] Tiesa secināja, ka no lietas materiāliem redzams, ka nekustamais īpašums /adrese/, ar kadastra Nr./numurs D/, nav būvēta un nodota ekspluatācijā kā dzīvojamā māja.

Tiesa nodibināja, ka ēka, kurā atrodas dzīvoklis, uz kuru prasītāja lūdz atzīt īpašuma tiesības, ir viesnīca/ pansionāts un minētais apstāklis izriet arī no nekustamā īpašuma inventarizācijas lietas (1.sējums lietas 67. – 73.lapa).

[9.10.] Tiesa norādīja, ka Privatizācijas likuma 48.panta otrā un ceturtā daļa noteic, ka, nostiprinot īpašuma tiesības uz dzīvokli, vienlaikus norādāma kopīpašuma domājamā daļa, īpašuma tiesības nostiprināmas uz noslēgtā pirkuma līguma pamata.

No minētā konstatējams, ka dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpst kopīpašuma domājamā daļa no visas dzīvojamās mājas un zemes, ja zeme ir atsavināma, un privatizācijai nodotamais īpašuma sastāvs tiek noteikts, sagatavojot dzīvojamo māju privatizācijai un izdodot Ministru kabineta rīkojumu. Savukārt priekšnosacījums īpašuma tiesību nostiprināšanai zemesgrāmatā uz dzīvokļa īpašumu ir attiecīga pirkuma līguma noslēgšana.

Tiesa atzina, ka konkrētajā gadījumā Ministru kabinets nav izdevis rīkojumu par dzīvojamās mājas nodošanai privatizācijai, bet tieši pretēji ir izdevis rīkojumu „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/".

Tādējādi tiesa secināja, ka ir izveidojusies situācija, kurā prasītājas mirušas tēvs ir ieguvis dzīvokļa privatizācijas tiesības, kuras viņš nevarēja iegūt, jo to neparedzēja un arī šobrīd neparedz spēkā esošie normatīvie akti, vienlaikus atzīstot, ka tādā veidā prasītājai ir radušas īpašuma tiesības uz dzīvokli, bet īpašuma tiesību iegūšanu uz dzīvokļa īpašuma nepieļauj spēkā esošās tiesību normas.

Izvērtējot šos apstākļus tiesa atzina, ka privatizāciju veicošā iestāde ir pieļāvusi kļūdu, kas ir jālabo ar tiesas nolēmumu.

[9.11.] Norādot, ka atbildētāja savā pretprasībā ir lūgusi atzīt Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p (1.sējums lietas 162.lapa) par prettiesisku, tiesa atzina šo prasījumu par apmierināmu šādu argumentu dēļ:

[9.11.1.] Tiesa secināja, ka atbilstoši judikatūrai, ja administratīvie akti radīja tiesības slēgt apstrīdētos darījumus, šīs tiesības ir tikušas izmantotas, savukārt lietā gan šīs tiesības, gan arī sekas, proti, īpašuma tiesības, kas radušās no šo tiesību izmantošanas, tiek apstrīdētas, tad strīdus par tiesībām un pienākumiem, kas rodas sakarā ar privāttiesiskajām attiecībām, risina civiltiesiskajā kārtībā vispārējās jurisdikcijas tiesā. Šādā prasībā tiesai ir jāvērtē jau izpildīto un spēku zaudējušo administratīvo aktu tiesiskums (Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 4.jūnija spriedums lietā Nr.SKC-176).

[9.11.2.] Tiesa nodibināja, ka lietā nav strīda, ka nekustamajā īpašumā ir izvietota atbildētājas padotībā esošās Murjāņu sporta ģimnāzijas teritoriālā struktūrvienība „Jūrmala", kur tiek realizēta vispārējās izglītības programmas un divu profesionālās ievirzes sporta izglītības programmu – smaiļošanas un kanoe airēšanas un akadēmiskās airēšanas apguve.

Tiesa konstatēja, ka Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojumā Nr.34 norādīts, ka saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanu" 3.panta pirmo daļu valsts iestāžu rīcībai ar finanšu līdzekļiem jābūt tādai, lai mērķi sasniegtu ar mazāko finanšu līdzekļu un mantas izlietojumu, līdz ar to nav pieļaujams palielināt budžeta līdzekļu izdevumus, lai ģimnāzijas Jūrmalas filiāles funkciju izpildes nodrošināšanai pielāgotu citas ģimnāzijas rīcībā esošas telpas vai uzbūvētu jaunu mācību un treniņu kompleksu, ja valsts īpašuma objekts tiktu privatizēts.

[9.11.3.] Izvērtējot šos apstākļus, tiesa atzina, ka Valsts nekustamā īpašuma sastāvā esošā būve – Viesnīca/ pansionāts ar kadastra Nr. /numurs B/nav privatizējama saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" un līdz ar to strīdus dzīvokļa nodošana prasītājas tēva /pers. F/ īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai ir pretēja likumam, kas secīgi rada pamatu atzīt Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku.

[9.12.] Konstatējot, ka atbildētāja lūdz atzīt dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A//adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža, tiesa atzina šo prasījumu par apmierināmu šādu iemeslu dēļ:

[9.12.1.] Tiesa atzina, ka 1991.gada 22.novembrī starp Latvijas Republikas policijas centrālo sporta klubu kā izīrētāju un prasītājas tēvu – /pers. F/ kā īrnieku ticis noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums Nr.1 par dzīvojamo telpu /adrese A/, īri, un ka lietā ir iesniegts arī otrs Dzīvojamās telpas īres līgums bez datuma, ko no vienas puses noslēgusi Murjāņu sporta ģimnāzija kā izīrētājs (izīrētāja vārdā līgumu parakstījis Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītājs /pers. K/), bet no otras - /pers. F/ kā īrnieks.

[9.12.2.] Tiesa norādīja, ka no 1993.gada 1.jūlija līdz 2002.gada 1.janvārim bija spēkā likums „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā", kura 1.pants noteica, ka šis likums nosaka, kuras personas (ģimene) ir tiesīgas saņemt valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā neatkarīgi no tā, kā īpašumā ir māja vai dzīvoklis, kurā tās dzīvo, kā arī nosaka palīdzības sniegšanas kārtību, un attiecīgi nekustamajā īpašumā /adrese/, esošo dzīvokli prasītājas tēvam /pers. F/ varēja piešķirt tikai pēc valsts institūcijas lēmuma pieņemšanas, ievērojot likumā „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" un likumā „Par dzīvojamo telpu īri" noteikto kārtību.

Tiesa norādīja, ka likums „Par dzīvojamo telpu īri" reglamentē dzīvojamo telpu izīrēšanas nosacījumus neatkarīgi no tā, kā īpašumā ir dzīvojamās telpas (1.pants), savukārt likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.panta pirmajā daļā noteikts, ka dzīvojamās telpas īre ir dzīvojamās telpas lietošanas tiesību nodošana citai personai par maksu, kā arī minētā likuma 5.panta otrajā daļā noteikts, ka valstij vai pašvaldībai piederošas dzīvojamās telpas īres līgumu uz valsts vai pašvaldības institūcijas lēmuma pamata slēdz valdītājs.

[9.12.3.] Tiesa konstatēja, ka Civillikuma 2112.pantā noteikts, ka noma vai īre ir līgums, ar ko viena puse piešķir vai apsola otrai par zināmu nomas vai īres maksu kādas lietas lietošanu. Līgums, ar kuru piešķir vai apsola augļu nesējas lietas lietošanu augļu ievākšanai no tās, ir noma, bet ikviens cits lietošanas piešķīruma līgums - īre. Kā arī ir iekļauta piezīme - sevišķi noteikumi par izīrējamām telpām atrodas likumā par telpu īri, bet Civillikuma 2120.pantā ir noteikts, ka nomas vai īres maksai jābūt patiesai atlīdzībai par lietas lietošanu, un tādēļ to nedrīkst nolikt tikai izskata pēc. Darījums, kas noslēgts pretēji šim noteikumam, ar nolūku apiet likumu vai pievilt trešo personu, nav spēkā; bet, ja darījuma nolūks ir parādīt labvēlību šķietamam nomniekam vai īrniekam, tad tas atzīstams par dāvinājumu.

Atsaucoties uz Civillikuma 2124.pantu, kurā ir noteikts, ka tiklīdz abas puses vienojas par nomas un īres līguma būtiskām sastāvdaļām, t.i., par priekšmetu un maksu, līgums uzskatāms par noslēgtu, tiesa nodibināja, ka nevienā no abiem noslēgtajiem īres līgumiem īres maksa nav noteikta, kas sasaucas ar liecinieka /pers. K/ liecībām , no kurā izriet, ka prasītājas tēvs /pers. F/ īres maksu nav maksājis, un tas bijis tādēļ, ka viņš ir pieskatījis sporta skolu.

[9.12.4.] Tiesa konstatēja, ka lietā iesniegta 1998.gada 30.oktobra Ģenerālprokuratūras vēstule Nr.5-1-75- 98, kurā ir pieprasīta informācija par noslēgtajiem īres līgumiem, norādot, ka risinot dienesta dzīvokļu piešķiršanas jautājumu, obligāti ievērojams MP lēmums Nr.250 „Par amatiem un profesijām, kuri personām dod tiesības izmantot dienesta dzīvokļus". Ņemot vērā valstī dienesta dzīvokļu piešķiršanā radušos situāciju, kad faktiski netiek ievērotas likuma normas, kas regulē šo jautājumu, Ģenerālprokuratūra lūgusi paziņot par Izglītības un zinātnes ministrijas un tās pakļautībā esošo institūciju darbiniekiem (arī bijušajiem, ja turpina lietot) piešķirtiem dienesta dzīvokļiem, norādot šo dzīvokļu piešķiršanas kārtību un izmantošanas mērķi (1.sējums lietas 157.lapa).

Saistībā ar minēto Ģenerālprokuratūras vēstuli Murjāņu sporta ģimnāzijas direktors /pers. L/ 1998.gada 12.novembra vēstulē Nr.507 „Par dienesta dzīvokļiem" informējis atbildētāju, ka ģimnāzija nav noslēgusi nevienu dzīvokļu īres līgumu (1.sējums lietas 158.lapa).

Atbildētāja 1998.gada 23.novembra vēstulē Nr.1-17-1047 „Par dienesta dzīvokļiem" informējusi Ģenerālprokuratūru par tās padotības un pārziņā esošo institūciju noslēgtajiem īres līgumiem, norādot, ka valsts uzņēmumu „Bērnu un jaunatnes auto – moto sporta skola" telpās /adrese B/, atrodas 2 dienesta dzīvokļi, no kuriem dzīvoklī Nr.2 dzīvo skolas bijusī sētniece [..], kas kā atlīdzību par telpu izmantošanu veic sarga pienākumus (1.sējums lietas 159.lapa).

No minētajiem pierādījumiem tiesa secināja, ka vēstulē nav norādīts, ka būtu noslēgts īres līgums ar prasītājas tēvu /pers. F/, kurš veiktu sarga pienākumus un tādēļ viņam nebūtu jāmaksā īres maksa.

[9.12.5.] Tiesa secināja, ka no Murjāņu sporta ģimnāzijas 2016.gada 23.novembrī sniegtās informācijas izriet, ka tikai 2015.gadā konstatēts fakts, ka prasītāja aizņem Ģimnāzijai piederošas telpas. Dzīvojamās telpas īres līgums, kas noslēgts starp Ģimnāziju, ko parakstījis filiāles vadītājs /pers. K/ un /pers. F/, nav bijis reģistrēts (1.sējums lietas 163. – 165.lapa).

[9.12.6.] Norādot, ka saskaņā ar Civillikuma 1415.pantu neatļauta un nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu; tāds darījums nav spēkā, tiesa konstatēja, ka nevienā no abiem īres līgumiem puses nav vienojušās par īres līguma būtisko sastāvdaļu - īres maksu, kā arī, slēdzot īres līgumus, nav ievērotas likuma „Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" prasības, proti - nav valsts institūcijas lēmuma par telpu izīrēšanu un īres līgums nav reģistrēts valsts vai pašvaldības institūcijā, un tādējādi atbilstoši Civillikuma 1473.pantā noteiktajam nav ievērota tiesiska darījuma forma.

Tiesa atzina, ka prettiesiska līgumsaistību nodibināšana nevar radīt tiesiskas sekas, līdz ar to, tas fakts, ka /pers. F/ turpināja lietot strīdus dzīvojamo telpu, nedod pamatu uzskatīt dzīvokli par tiesiski izīrētu.

Tādējādi tiesa atzina dzīvojamās telpas īres līgumu, kuru kā izīrētājs parakstījis Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītājs /pers. K/, par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/ /adrese A/ lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža, nenorādot konkrētu datumu, jo precīzs tā noslēgšanas laiks nav zināms.

[9.13.] Tiesa nodibināja, ka Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/reģistrētais nekustamais īpašums /adrese/, ar kadastra Nr./numurs D/, sastāv no septiņām ēkām, saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.001, 002, 003, 004, 005, 006, 007 un tā īpašuma tiesības Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā, reģistrētas 2000.gada 5.aprīlī, pamatojoties uz 1994.gada 17.maija Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r (1.sējums lietas 64.lapa).

Tiesa norādīja, ka Civillikuma 1044.pants noteic, ka īpašuma prasību īpašnieks var celt pret katru, kas prettiesīgi aiztur viņa lietu; tās mērķis ir atzīt īpašuma tiesības un sakarā ar to piešķirt valdījumu, un tādējādi saskaņā ar Civillikuma 994.pantu, kas noteic, ka par nekustamā īpašuma īpašnieku atzīstams tikai tas, kas par tādu ierakstīts zemesgrāmatās, Latvijas valsts Izglītības un zinātnes ministrijas personā ir atzīstama par vienīgo valsts nekustamā īpašuma īpašnieci.

Tiesa atzina, ka nolūkā novērst ar Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p radīto prettiesisko situāciju, atbildētājai ir atjaunojams valdījums un atzīstamas īpašuma tiesības uz Valsts nekustamā īpašuma /adrese/, sastāvā esošo dzīvojamo telpu /adrese A/, vienlaikus norādot, ka pretprasības apmierināšana daļā par īpašuma tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu /adrese A/, atbildētājai pilnībā izslēdz

prasības apmierināšanu par īpašuma tiesību atzīšanu uz minēto nekustamo īpašumu prasītājai.

Tiesa pievienojās Privatizācijas aģentūras pārstāvja paskaidrojumos norādītajam, ka lietā konstatējami tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas izslēdz prasītājas prasījuma par īpašuma tiesību iegūšanu uz strīdus dzīvokļa īpašumu un šādu tiesību nostiprināšanu apmierināšanu, jo apmierinot prasītājas prasību, izveidotos juridiska anomālija - sporta kompleksa sastāvā ietilpstoša dzīvokļa un tam piekrītošu domājamo daļu no sporta kompleksa nodošanu īpašumā.

Tiesa atzina, ka vienlaikus, lai sakārtotu nekustamā īpašuma statusu un piederību, ir nepieciešams arī dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par /pers. F/, personas kods /personas kods/, īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, un dzēst ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu.

[9.14.] Tiesa atzina par apmierināmu arī atbildētājas prasījumu izlikt prasītāju ar viņas pilngadīgajiem bērniem /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/ no dzīvokļa /adrese A/, norādot, ka šis prasījums ir apmierināms, jo īres līgums ir atzīts par spēkā neesošu, kā arī īpašuma tiesības uz strīdus īpašumu ir atzītas atbildētājai, līdz ar to prasītājai nav tiesiska pamata aizņemt strīdus dzīvokli, jo Civillikuma 2152.pants noteic, ka pēc nomas vai īres izbeigšanās nomniekam vai īrniekam jāatdod atpakaļ iznomātā vai izīrētā lieta ar visiem tās piederumiem.

Tiesa uzskatīja, ka prasītāja bez tiesiska pamata šobrīd aizņem dzīvojamo telpu /adrese A/ un tādēļ viņa kopā ar viņas pilngadīgajiem bērniem /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/ ir izliekami ar visām viņiem piederošām mantām.

[9.15.] Tiesa atzina, ka vienlaikus ir noraidāma pretprasība daļā par prasītājas atzīšanu par ļaunticīgu valdītāju no 2015.gada 15.oktobra.

Tiesa konstatēja, ka atbildētāja uzskata, ka prasītāja no minētā datuma ir zinājusi, ka viņai nav tiesību lietu valdīt un ka atbildētājai ir lielākas tiesības valdīt nekustamo īpašumu /adrese/, jo minētais izriet no 2015.gada 15.oktobrī starp Murjāņu sporta ģimnāziju, tās direktores /pers. M/ personā un prasītāju noslēgtās Vienošanās (1.sējums lietas 172.lapa), un secināja, ka ar minēto Vienošanos konstatēts, ka prasītāja aizņem un izmanto Murjāņu sporta ģimnāzijas teritoriālās struktūrvienības „Jūrmala", /adrese/, dienesta dzīvokli Nr.1, kas saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem reģistrēts ar literu Nr.001 un pusēm zināms, ka minētā nekustamā īpašuma īpašnieks ir Latvijas valsts atbildētājas personā.

Norādot, ka Privatizācijas likuma 73.panta trešā daļa noteic, ka ikviens, kas darījuma noslēgšanas vai mantošanas rezultātā ieguvis īpašumā dzīvokli, mākslinieka darbnīcu vai neapdzīvojamo telpu līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, atzīstams par dzīvokļa, mākslinieka darbnīcas vai neapdzīvojamās telpas īpašnieku, ja viņš ir reģistrēts Kadastra reģistrā, un atsaucoties uz Civillikuma 910.pantu, tiesa atzina, ka neskatoties uz prettiesisko Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmumu par dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, prasītāja mantošanas ceļā ir ieguvusi īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese A/un līdz tiesas nolēmuma pieņemšanai prasītājai bija visas tiesības paļauties uz to, ka valsts institūcija - Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisija ir pieņēmusi tiesisku un likumīgu lēmumu, kas pierāda, ka prasītāja savu īpašumu nav valdījusi ļaunā ticībā.

Tiesa piemēroja arī judikatūrā - Latvijas Republikas Senāta 2002.gada 13.februāra spriedumā lietā Nr. SKC-88 izteiktās atziņas saistībā ar tiesiskās paļāvības principa būtību, un atzina, ka minētais princips pilnā mērā ir attiecināms arī uz prasītāju, kurai nav jāuzņemas atbildība par Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmumu, un nosprieda,ka šis atbildētājas prasījums ir noraidāms.

[9.15.] Tiesa atzina par noraidāmu arī atbildētājas prasījumu par zaudējumu 3901,59 euro piedziņu no prasītājas.

Tiesa konstatēja, ka šos zaudējumus atbildētāja aprēķinājusi par prasītājas dzīvokļa 63 m^2 platībā apkurināšanu laika periodā no 2007.gada septembra līdz 2015.gada beigām, tālab, ka pēc rekonstrukcijas veikšanas 2007.gada 7.septembrī, kad tikusi uzbūvēta jaunā apkures sistēma, prasītāja esot nelikumīgi pie tās ir pieslēgusies un apkuri izmantojusi bez maksas, bet no lietā esošajiem pierādījumiem (Murjāņu sporta ģimnāzijas teritoriālās struktūrvienības „Jūrmala" vadītāja /pers. N/ iesnieguma; liecinieka /pers. K/ liecībām; Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Jūrmalas iecirkņa 2017.gada 25.jūlija lēmuma par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu; Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Jūrmalas iecirkņa 2017.gada 21.septembra paziņojuma Nr.20/10/22 – 8304 par kriminālprocesa Nr.11410078817 uzsākšanu pēc Krimināllikuma 182.panta pirmajā daļā paredzētajām noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmēm par ilgstošu patvaļīgu siltumenerģijas lietošanu no prasītājas puses; u.c.) neizriet Civillikuma 1770.; 1771.; 1773. un 1775.pantā paredzētais zaudējumu sastāvs un priekšnoteikumi zaudējumu piedziņas prasības apmierināšanai.

Tādējādi tiesa atzina, ka lietā nav iespējams konstatēt prasītājas prettiesisku rīcību un cēlonisko sakaru starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem, kas rada pamatu šī prasījuma noraidīšanai.

[9.17.] Tiesa veica tiesas izdevumu sadali starp prāvniekiem, norādot, ka ņemot vērā, ka prasītājas prasība ir noraidīta pilnā apmērā, tiesāšanās izdevumi no atbildētājas par labu prasītājai nav piedzenami. Savukārt atbildētājas pretprasība ir apmierināta daļēji, tādējādi no prasītājas par labu atbildētājai piedzenami tiesāšanās izdevumi par pretprasības apmierināto daļu, t.i. īpašuma tiesību atzīšanu 736,04 euro, īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, 71,14 euro, Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmuma atzīšanu par prettiesisku 71,14 euro, valdījuma atjaunošanu un personu izlikšanu 71,14 euro, kopā 949,46 euro.

[10.] Par pirmās instances tiesas spriedumu **prasītāja** iesniegusi apelācijas sūdzību, kurā **pārsūdz spriedumu daļā, ar kuru prasība noraidīta, un daļā, ar kuru apmierināta atbildētājas pretprasība,** norādot šādus apelācijas argumentus.

[10.1.] Prasītāja uzskata, ka pārsūdzētajā spriedumā motīvu daļā ir sniegts nepareizs lietas apstākļu juridiskais novērtējums; nepareizi piemērotas materiālo tiesību normas un pieļauts būtisks Civilprocesa likuma 193.panta 5.daļas pārkāpums, kas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas.

[10.1.1.] Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.pantu un 193.panta 5.daļu, tiesai, taisot motivētu spriedumu, ir pienākums apsvērt un juridiski izvērtēt ne tikai argumentus, kas izvirzīti prasībā un pretprasībā, bet arī prasītāja iebildumus pret celto pretprasību, bet tas konkrētajā gadījumā nav ticis darīts.

Prasītāja norāda, ka pirmās instances tiesa sava sprieduma aprakstošajā daļā nav norādījusi prasītājas iebildumus pret pretprasību, kas formulēti tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos un kuros cita starpā ir izdarītas norādes uz tām materiālo tiesību normām, kuras piemērojamas strīda izšķiršanai, aprobežojoties ar tiesas sēdē sniegtajiem atbildētājas pārstāvja, trešās personas pārstāvja paskaidrojumu un liecinieku liecību nepilnīgu atreferējumu. Prasītāja uzskata, ka šāda tiesas pieeja neatbilst Civilprocesa likuma 193.panta 5.daļas noteikumiem.

[10.1.2.] Pārsūdzētajā spriedumā nav apsvērts un juridiski vērtēts neviens no prasītājas iebildumiem par pretprasību, kas detalizēti izklāstīti un argumentēti prasītājas sniegtajos rakstveida paskaidrojumos par pretprasību, kā rezultātā spriedumā nav arī norādīts neviens motīvs, kuru dēļ tiesa kā

nepamatotus noraida prasītājas iebildumus pret pretprasību.

[10.1.3.] Spriedumā nav apsvērts un juridiski vērtēts neviens no prasītājas prasības pieteikumā ietvertajiem argumentiem un pamatojumiem, kas balstīti uz lietā esošiem pierādījumiem, kā rezultātā spriedumā nav arī norādīts neviens motīvs, kuru dēļ tiesa kā nepamatotus noraida prasītājas apgalvojumus.

[10.1.4.] Pirmās instances tiesa vispār nav pievērsusies prasītājas tēva - /pers. F/ - un pašas prasītājas labticīguma izvērtēšanai, tādējādi pārkāpjot Civilprocesa likuma 193.panta piekto daļu un 97.panta trešo daļu.

Prasītāja uzskata, ka kontekstā ar labticīguma izvērtēšanu tiesai bija jālemj par /pers. F/ samaksāto privatizācijas sertifikātu atgriešanu, ja tiesa konstatē, ka iestāde ir pieļāvusi kļūdu privatizācijas procesā.

Prasītāja uzskata, ka attiecīgajā gadījumā tiesai bija jāizvērtē prasītājas tēva un prasītājas tiesiskā paļāvība un jānodrošina tās aizsardzība, jo visām valsts iestādēm ir jārīkojas likuma vārdā un ietvarā.

[10.2.] Prasītāja uzskata, ka pārsūdzētajā tiesas spriedumā notikusi materiālo tiesību normu nepareiza piemērošana.

[10.2.1.] Tiesa nepareizi konstatējusi, ka strīdus dzīvojamā telpu grupa atrodas būvē ar kadastra apzīmējumu Nr. /numurs D/, kas neesot atzīstama par dzīvojamo māju.

Lietā nav strīda par to, ka nekustamais īpašums /adrese/ tika formēts valsts kadastra informācijas sistēmā kā būvju īpašums, jo zeme uz kuras atrodas šīs būves pieder trešajai personai - Jūrmalas pilsētas pašvaldībai. Kadastra likums būvju īpašumu nosaka kā būvju kopību, kurā, pēc īpašnieka izvēles saskaņā ar normatīvajiem aktiem tiek iekļautas būves kā patstāvīgi nekustamie īpašumi likuma "Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un kārtību" 14.pantā noteiktajos gadījumos.

Būvju īpašumu veido tikai no tām būvēm, kuras ir formētas atbilstoši Kadastra likuma prasībām (Kadastra likuma 32.pants), tāpēc pirmās instances tiesai, lai secinātu ka strīdus dzīvojamā telpa nav privatizācijas objekts, vispirms bija jāpārbauda vai atbildētājs ir iesniedzis lietā pierādījumus, kas pamato, ka strīdus dzīvojamā telpa nav noformēta kā atsevišķa telpu grupa, jeb īpašuma objekts.

Prasītāja norāda, ka lietā ir pierādījumi, ka strīdus dzīvojamās telpas valsts kadastra informācijas sistēmā ir formētas kā atsevišķa telpu grupa, kas ir konstruktīvi norobežota no nekustamā īpašuma /adrese/ esošās būves ar kadastra Nr. /numurs D/(būve viesnīca - pansionāts), ar savu atsevišķu ieeju un izeju un brandmūri.

Telpu grupas ārējo kontūru nosaka ēkas kadastrālās uzmērīšanas procesā (Kadastra likuma 1.un 26.pants). Dzīvokļa /adrese A/, kā atsevišķās telpu grupas ārējā kontūra ir noteikta, tā ir kadastrāli uzmērīta, par to tiek veikti nekustamā īpašuma nodokļa maksājumi no prasītājas puses, un tas apliecina faktu, ka dzīvoklis /adrese A/ no valsts un pašvaldības iestāžu puses ir atzīts par atsevišķu īpašuma objektu, kurš atrodas prasītājas labticīgā valdījumā.

Šie pierādījumi ir pievienoti lietas materiāliem un tika pārbaudīti un izskatīti tiesas sēdes laikā. Kadastra likums nosaka, ka telpu grupu var noteikt par nekustamā īpašuma objektu (Kadastra likuma 16.pants).

Valsts kadastrā katrai telpu grupai piešķir visā Latvijas valsts teritorijā viennozīmīgu, neatkārtojamu un nemainīgu ciparu kombināciju - kadastra apzīmējumu. Telpu grupas piešķirto kadastra apzīmējumu lieto valsts informācijas sistēmās un dokumentos visu veidu norādēs uz attiecīgo telpu grupu (Kadastra likuma 64.pants).

Lai dzēstu ierakstu valsts kadastra sistēmā par telpu grupu, kurai ir piešķirts kadastra apzīmējums, saskaņā ar Kadastra likuma 64.pantu ir jāformē jauna telpu grupa un to nevar izdarīt uz tiesas sprieduma pamata, jo to neparedz Kadastra likums.

Tiesa nevarēja apmierināt atbildētāja lūgumu par ieraksta dzēšanu valsts kadastra informācijas sistēmā, par strīdus dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu, jo tas ir izdarāms tikai un vienīgi Kadastra likuma 64.panta noteiktajā kārtībā un proti, apvienojot nekustamā īpašuma /adrese/ būvē ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs D/sastāvā esošās telpu grupas ar strīdus dzīvojamo telpu grupu ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs A/. Telpu grupas apvienošanai ir jāatbilst vietējās pašvaldības apstiprinātajiem būvnoteikumiem, tāpēc ir nepieciešams vietējās pašvaldības būvvaldes slēdziens par šādas apvienošanas iespējām vai nosacījumiem, kādā šīs darbības veicamas. Telpu grupas apvieno, pamatojoties uz būvprojektu un veiktajām konstruktīvajām izmaiņām. Likumdevējs nav paredzējis tehniskā projekta aizstāšanu ar tiesas spriedumu un šādas materiālās tiesību normas nepastāv. Ja atbildētāja vēlas dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā atsevišķo telpu grupu ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs A/, tad viņa to var ierosināt, veicot būves ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs D/apvienošanu, izstrādājot būvprojektu.

[10.2.2.] Saskaņā ar adresācijas noteikumiem attiecībā uz telpu grupām kā adresācijas objekts ir noteikta atsevišķa telpu grupa, kā īpašuma objekts, kas paredzēta noteiktam lietošanas veidam (dzīvošanai, komercdarbībai, administratīvajai vai publiskai darbībai) un ir konstruktīvi norobežota ēkas daļa, kurā ir viena vai vairākas funkcionāli saistītas telpas ar atsevišķu izeju uz ielu vai pagalmu.

Adreses piešķir vietējā pašvaldība, pieņemot lēmumu. Lēmumam par adreses piešķiršanu pievieno adreses vietas situācijas plānu. Lai vietējā pašvaldība šādu lēmumu pieņemtu, tai ir jāpārbauda telpu grupas tehniski raksturojošie elementi, tās formēšanas procedūra valsts kadastra informācijas sistēmā, proti, vai tā ir noformēta kā atsevišķa telpu grupa un tad, ja to konstatē, tad šādai telpu grupai piešķir adresi, to faktiski atzīstot par atsevišķu īpašuma objektu.

Attiecīgajā gadījumā prasītājas tēvam piederošajam dzīvoklim Jūrmalas pilsētas Būvvalde ir piešķīrusi adresi - /adrese A/; ir noteikts arī atsevišķās telpu grupas izmantošanas veids - dzīvošanai, vieņģimeņu dzīvojamā māja, kuras uzturēšanai Jūrmalas pilsētas dome ir nodalījusi zemes gabala daļu, pieņemot attiecīgu domes lēmumu, kas ir pievienots civillietas materiāliem un tika pārbaudīts tiesas sēdē.

Telpu grupas lietošanas veidu pirmreizēji norāda atbilstoši ierosinātāja uzrādītajai projekta dokumentācijai vai aktam par telpu grupas nodošanu ekspluatācijā, izgatavojot telpu grupas kadastrālās uzmērīšanas dokumentus. Telpu grupas lietošanas veidu var mainīt tikai rekonstrukcijas gadījumā. Valsts kadastra informācijas sistēmā dzīvoklis /adrese A/ ir uzrādīts, kā dzīvojamā telpa, kas ir nošķirta jeb nodalīta no būves /adrese/ ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs D/(viesnīca, pansionāts), un tai ir piešķirts savs ekskluzīvs kadastra apzīmējums Nr. /numurs A/, kas apliecina faktu, ka minētā telpu grupa ir noformēta kā atsevišķs īpašuma objekts, pirms atbildētājas īpašuma tiesību reģistrācijas zemesgrāmatā.

Līdz ar to nav šaubu, ka saskaņā ar tehnisko dokumentāciju jau sākotnēji nodalītā telpu grupa, kas kadastra sistēmā izveidota kā atsevišķs īpašuma objekts ir dzīvojamā māja, kas ir nodalīta no pansionāta – viesnīcas.

Tādējādi tiesa ir nepareizi secinājusi, ka valsts kadastra sistēmā dzīvoklis /adrese A/ ir noformēts kā būves - viesnīca/pansionāts ar kadastra Nr./numurs B/sastāvdaļa, jo tas neatbilst civillietas materiāliem un pašas tiesas nolēmuma rezultatīvajai daļai, kur tiesa ir nolēmusi dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu.

[10.2.3.] Nepamatota ir tiesas atsaukšanās uz 1993.gada 1 .jūlija likumu "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā", vērtējot dzīvojamās telpas lietošanas tiesību spēkā esamību.

Tiesa ir konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka strīdus dzīvoklis uz Jūrmalas pilsētas darbaļaužu deputātu Padomes izpildu komitejas Dzīvokļu nodaļas ordera Nr.l54 pamata ir piešķirts prasītājas tēvam - /pers. F/ un viņa ģimenei 1981 .gada 27.novembrī un ir sākts kārtot mājas grāmata.

1991 .gada 22.novembrī ar /pers. F/ kā minēto dzīvojamo telpu lietotāju tika pārslēgts dzīvojamās telpas īres līgums, kas tika noslēgts uz nenoteiktu laiku, ievērojot likuma "Par dzīvojamo telpu īri" noteikumus. Ar šo dzīvojamās telpas īres līgumu /pers. F/ un viņa ģimenei dzīvoklis /adrese A/, tika izīrēts uz nenoteiktu laiku uz nosacījumiem, kas ir norādīti dzīvojamo telpu īres līgumā, kura 1.1.punktā bija uzrādīts, ka dzīvojamā māja, kurā atrodas šis dzīvoklis ir nodota ekspluatācijā 1979.gada 27.decembrī. Tas apliecina faktu, ka valsts izīrējot dzīvokli /adrese A/ apliecināja, ka tas atrodas dzīvojamā mājā, kas ekspluatācijā ir nodota kā dzīvojamā māja, ar aktu, kas pieejams Jūrmalas pilsētas domes Būvvaldē.

Tiesa izskatot lietu nav ņēmusi vērā šo faktu, kā arī nav sniegusi nekādu vērtējumu šajā daļā, neņemot vērā prasītāja paskaidrojumos ietvertos iebildumus par šo faktu, kā arī tiesas sēdē prasītāja pārstāvja sniegto informāciju par nepieciešamību pārbaudīt minētā akta saturu, pirms secināt, ka dzīvojamā telpa /adrese A/ neatrodas dzīvojamā mājā.

[10.2.4.] Prasītāja norāda, ka civillietas materiālos nav neviena dokumenta, kas apliecinātu faktu, ka 1991.gada 22.novembra dzīvojamās telpas īres līgums bijis noslēgts prettiesiski, vai neatbilstoši likuma "Par dzīvojamo telpu īri" noteikumiem, savukārt 1993.gada 1 .jūlija likuma "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" attiecināšana uz iepriekšējo periodu nav iespējama, jo likumdevējs nav piešķīris 1993.gada 1.jūlija likumam atpakaļvērstu spēku.

Tiesību doktrīnā ir atzīts, ka attiecībā pret regulējamām tiesiskajām attiecībām vai apstākļiem tiesību normas spēks laikā var izpausties trīs veidos - tiesību normas spēkā stāšanās laikā tai var būt uz priekšu vērsts spēks, tūlītējs spēks vai arī atpakaļejošs jeb retroaktīvs spēks.

Lai gan parastos apstākļos likumdevējs pieņem tiesību normas ar tūlītēju vai turpmāk vērstu spēku, tas ir tiesīgs atkāpties no minētajiem principiem, paredzot pieņemtajām tiesību normām atpakaļejošu spēku laikā. Šāda prakse gan ir uzskatāma par izņēmumu, kas ir stingri ierobežota un nesaraujami saistīta ar pamattiesību ievērošanu.

Satversmes tiesa savos spriedumos, vērtējot tiesību normu atpakaļvērsto spēku ir atsaukusies uz likuma „Par likumu spēkā esamību" 9.pantu („normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus"), tādējādi skaidri norādot, ka pašā tiesību aktā jābūt ietvertai šādai norādei.

Iespējams, tiesa ir vēlējusies attiecināt 1993.gada 1.jūlija likumu "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" uz dzīvojamās telpas īres līguma redakciju, kurai nav datuma, reģistrācijas numura un kuru ir parakstījis no izīrētāja puses Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītājs /pers. O/. Taču šāda tiesas tiesību normu un juridisko faktu interpretācija neatbilst interpretācijas rezultātā saprātīguma postulātam. Parakstot Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītāja /pers. O/ piedāvāto dzīvojamās telpas īres līguma redakciju, /pers. F/ jau bija piešķirtas un pastāvēja beztermiņa dzīvokļa /adrese A/ lietošanas tiesības uz 1991 .gada 22.novembra dzīvojamās telpas īres līguma pamata un /pers. F/ tiesības lietot šīs dzīvojamās telpas atkārtoti nebija nekāda tiesiska pamata izvērtēt, it īpaši vadoties no 1993.gada 1.jūlija likuma "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 1.panta, jo dzīvojamās telpas /pers. F/ bija jau piešķirtas.

Ja valstij bija nodoms izbeigt 1991.gada 22.novembra dzīvojamās telpas īres līgumu, tad tas bija jādara likumīgi, proti, saskaņā ar likuma "Par dzīvojamo telpu īri" noteiktajā kārtībā. Normatīvie akti neparedz dzīvojamās telpas īres līguma izbeigšanu, piedāvājot jaunu līguma redakciju, vai mainoties dzīvojamās mājas īpašnieka pilnvarotajai personai. Šāda rīcība ir klajš likuma "Par dzīvojamo telpu īri" noteikumu pārkāpums. Līdz ar to tiesas atsaukšanās uz 1993.gada 1 .jūlija likumu "Par valsts un pašvaldību palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā", vērtējot /pers. F/ un viņa ģimenes locekļu dzīvojamās telpas /adrese A/ lietošanas tiesības ir nepamatota.

Minēto atzina arī trešā persona tiesas sēdē norādot, ka /pers. F/ ģimenei un prasītājai pastāv dzīvojamās telpas lietošanas tiesības un, pieņemot 2009.gada 16.janvāra Ministru kabineta rīkojumu Nr.34 "Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" un 1994.gada 17.maija Ministru kabineta rīkojumu Nr.223-r šis jautājums netika risināts un izskatīts pēc būtības. Papildus tiesas sēdē, trešā persona, atbildot uz jautājumu kāds dzīvojamās telpas īres līgums ir pievienots /pers. F/ privatizācijas lietas materiāliem, liecināja, ka ar privatizācijas lietu neviens nav iepazinies un ka viņam tas nav zināms. Arī atbildētāja nevarēja uzradīt pierādījumus, vai arī mutiski apliecināt, kāds dzīvojamās telpas īres līgums ir pievienots privatizācijas lietai, tādēļ arī savā prasībā tiesai lūdzot atzīt dzīvojamās telpas īres līgumu par spēkā neesošu nav norādījusi, kuru no civillietas materiālos esošajām līguma redakcijām atbildētāja vēlas atzīt par spēkā neesošu, atstājot šo lēmumu tiesas izvēles ziņā.

[10.3.] Prasītāja uzskata, ka ir nepareizs lietas apstākļu juridiskais novērtējums šādu iemeslu dēļ:

[10.3.1.] Tiesa ir nepareizi atzinusi, ka nekustamā īpašuma sastāvā /adrese/ dzīvoklis, kas izveidots kā atsevišķa telpu grupa ar kadastra apzīmējumu Nr. /numurs A/ir būves - viesnīca/pansionāts ar kadastra Nr./numurs B/sastāvdaļa. Tas neatbilst civillietas materiāliem un valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrētajai informācijai, kurā dzīvoklis /adrese A/ ir reģistrēts publiskajā reģistrā, kā atsevišķs īpašuma objekts.

[10.3.2.] Tiesa ir nepareizi atzinusi, ka nekustamā īpašuma sastāvā /adrese/ esošā būve viesnīca/pansionāts ar kadastra Nr./numurs B/ekspluatācijā ir nodota kā nedzīvojamā ēka un līdz ar to nav atzīstama par dzīvojamo ēku.

Ēkas iedala dzīvojamās mājās un nedzīvojamās ēkās. Par dzīvojamo māju klasificējama būve, kurā vismaz pusi no platības izmanto dzīvošanai. Ja dzīvošanai izmanto mazāk par pusi no ēkas kopējās platības, tā uzskatāma par nedzīvojamo ēku atbilstoši tās projektā noteiktajam lietošanas veidam. Par nedzīvojamo ēku klasificējama būve, kura netiek izmantota vai nav paredzēta dzīvošanai. Ja vismaz pusi no nedzīvojamās ēkas kopējās platības izmanto dzīvošanai, tā klasificējama par dzīvojamo māju.

No būves viesnīcas/pansionāts ar kadastra Nr./numurs B/inventarizācijas lietas ir secināms, ka praktiski visas telpas tiek paredzēts izmantot dzīvošanai un cilvēku izmitināšanai gan īslaicīgai, gan ilglaicīgai.

Arī 2009.gada 16.janvāra Ministru kabineta rīkojumā Nr.34 "Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" tiek norādīts, ka minētā būve ir paredzēta studentu un skolēnu izmitināšanai. Līdz ar to nav saprotams, kā tiesa varēja nonākt pie secinājuma ka viesnīca/pansionāts ir nedzīvojamā ēka, saskaņā ar inventarizācijas lietas materiāliem, kā arī vērtējot kontekstā ar citiem civillietā esošajiem pierādījumiem.

[10.3.3.] Tiesa ir nepareizi atzinusi, ka prasītājai bija jāpierāda, ka /pers. F/ iesniegums, kas adresēts Latvijas Valsts Izglītības un zinātnes ministrijai ar lūgumu ļaut privatizēt dzīvokli bija iesniegts atbildētājai un ka atbildētāja būtu devusi atļauju dzīvokli privatizēt, jo šo savu secinājumu nav pamatojusi ne ar vienu materiālo tiesību normu. Prasītāja norāda, ka šāda tiesību norma nepastāv un šādu prasība netiek izvirzīta privatizācijas procesā. Konkrētajā gadījumā Centrālo dzīvojamo māju privatizācijas komisija nodeva privatizācijai dzīvokli tās lietotājam /pers. F/, un tālab šāds tiesas secinājums nevar būt par pamatu prasītājas prasības noraidīšanai.

[10.3.4.] Tiesa nepareizi atzinusi, ka prasītājas tēvs - /pers. F/ ir nelikumīgi ieguvis dzīvokļa /adrese A/ lietošanas tiesības, jo šis apgalvojums ir pretrunā ar civillietas materiāliem pievienotajiem pierādījumiem.

Savukārt dzīvojamās telpas īres maksas maksāšanas fakts tika pārbaudīts balstoties tikai uz liecinieku liecībām, kuri liecināja, ka viņu rīcībā nebija nekustamā īpašuma /adrese/ īpašnieka jeb ministrijas lietvedības un grāmatvedības dokumentācijas, no kuras viņi varētu pārliecināties, ka /pers. F/ maksājis dzīvojamās telpas īres maksas maksājumus līdz dzīvokļa /adrese A/ privatizācijai vai nē. Arī trešā persona tiesas sēdē nevarēja apliecināt, ka būtu pārbaudījis privatizācijas lietas materiālus un ka būtu konstatējis, ka tajos nav pievienotas ziņas par īres maksas maksājumu neveikšanu.

Atbildētāja nevarēja iesniegt ne vienu pierādījumu, ka laika periodā līdz dzīvokļa /adrese/ privatizācijai būtu izsniegti kādi brīdinājumi vai pretenzijas no izīrētāja puses pret /pers. F/ par īres maksas neveikšanu vai kavējumu. Tas fakts ka dzīvojamās telpas īres līgumā, kas ir grāmatnīcas blanka, nav norādīts īres maksas apmērs, vēl nenozīmē, ka tā nav maksāta. Gan valsts, gan pašvaldība savām dzīvojamām telpām īres maksu nosaka vienpusēji uz administratīva akta pamata, līdz ar to tā var arī nebūt norādīta līguma tekstā.

Tiesas rīcībā nebija informācijas, lai tā varētu secināt, ka līdz dzīvokļa /adrese A/ privatizācijai īres maksājumi nebija veikti, savukārt pēc tā privatizācijas īres maksājumu veikšanai vai pieprasīšanai nav nekāda tiesiska pamatojuma, jo ar šo brīdi, kad tiek saņemts apliecinājums par īpašuma tiesībām uz dzīvokli (zaļā lapa) dzīvojamās telpas īres tiesiskās attiecības izbeidzas, kā arī izbeidzas pienākums maksāt dzīvojamās telpas īres maksas maksājumus.

[11.] Rīgas apgabaltiesā saņemti **atbildētājas rakstveida paskaidrojumi par apelācijas sūdzību,** kuros norādīts, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[11.1.] Atbildētāja vērš tiesas uzmanību uz faktu, ka prasītājas rīcība vairākkārt bija neatbilstoša Civilprocesa likuma 9.1 pantā noteiktajam patiesības paušanas pienākuma principam, kas turpinās arī iesniedzot apelācijas sūdzību.

[11.2.] Atbildētāja uzskata, ka prasītāja nepamatoti un nepatiesi norādījusi, ka pirmās instances tiesa, pretēji Civilprocesa likuma 193.panta ceturtajā daļā noteiktajam, sprieduma aprakstošajā daļā nav norādījusi prasītāja iebildumus pret pretprasību, kas formulēti tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos, jo pārsūdzētā sprieduma aprakstošajā daļā, no 16.lapas 3.rindkopas līdz 22.lapas 6.rindkopai, ir iekļauti visi prasītājas iesniegtie iebildumi pret pretprasību.

[11.3.] Atbildētājas ieskatā ir nepamatots prasītājas uzskats, ka taisot spriedumu pirmās instances tiesai vajadzēja lemt par /pers. F/ samaksāto privatizācijas sertifikātu atgriešanu, jo ir konstatēts, ka Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmums ir prettiesisks, jo tiesai ir pienākums saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.panta noteikto taisīt spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas.

[11.4.] Apelācijas sūdzībā prasītāja vairākkārtīgi atsaukusies uz 1991.gada 22.novembra Dzīvojamās telpas īres līgumu Nr.1, ar to pamatojot savas tiesības lietot telpas valstij piederošajā nedzīvojamā ēkā /adrese/.

Atbildētāja norāda, ka no 2016.gada 26.jūnija prasības pieteikuma (1.rindkopa) ir redzams, ka prasītājai ir zināms, ka pēc viena īres līguma darbības izbeigšanās (1991 .gada 22.novembra Dzīvojamās telpas īres līgums Nr.1 tika noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums starp Murjāņu sporta ģimnāziju un /pers. F/.

Tādējādi atbildētājas pretprasība - atzīt Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu (kadastra Nr./numurs A/) /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža ir precīza un nav vērsta uz 1991.gada 22.novembra Dzīvojamās telpas īres līguma Nr.1 atzīšanu par spēkā neesošu, jo šī līguma darbība jau sen ir izbeigta. Līdz ar to ir pamatoti pirmās instances tiesas secinājumi saistībā ar šo prasījumu.

[12.] Uz apelācijas instances tiesas sēdē prasītāja prasību un apelācijas sūdzību uzturēja, pretprasību neatzina. Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis pretprasību uzturēja, prasību un apelācijas sūdzību neatzina. Trešā persona VAS "Privatizācijas aģentūra" atzina pretprasību, bet neatzina prasību un apelācijas sūdzību, savukārt trešā persona /pers. E/ atzina prasību un apelācijas sūdzību, bet neatzina pretprasību.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, uzklausījusi lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi prasības, pretprasības un apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi visus pierādījumus, atzīst, ka prasība, pretprasība un apelācijas sūdzība ir noraidāmas šādu iemeslu dēļ.

[13.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu, 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Par pirmās instances tiesas spriedumu prasītāja iesniegusi apelācijas sūdzību, kurā pārsūdz spriedumu daļā, ar kuru prasība noraidīta, un daļā, ar kuru apmierināta atbildētājas pretprasība.

Ar Rīgas rajona tiesas 2018.gada 12.marta spriedumu prasība noraidīta pilnā apjomā, bet pretprasība apmierināta daļēji, tiesai atzīstot Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža; atzīstot Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku; atjaunojot Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas valdījumu pār dzīvojamo telpu /adrese A/; atzīstot Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas īpašuma tiesības uz valsts nekustamā īpašuma ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese/, sastāvā esošu dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/; nospriežot dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, un dzēst ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu; izliekot /pers. A/, /pers. E/, /pers. I/, un /pers. J/ no telpas (dzīvokļa) Nr.1, /adrese/, kopā ar viņiem piederošām mantām.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība apelācijas kārtībā tiek izskatīta pēc būtības pilnā apmērā, atbilstoši apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem, bet pretprasība tās apmierinātajā apjomā, jo pretprasības noraidītajā daļā ir stājies likumīgā spēkā pirmās instances tiesas spriedums.

[14.] Civillietu tiesas kolēģija secina, ka lietā konstatējami šādi būtiski fakti:

[14.1.] 1994.gada 17.maija pieņemts Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r "Par airēšanas bāzi /adrese/", ar kuru nolemts reģistrēt Latvijas valsts īpašuma tiesības uz minēto nekustamo īpašumu Izglītības, kultūras un zinātnes ministrijas personā un nodot Murjāņu Sporta skolas valdījumā airēšanas bāzi /adrese/

[14.2.] No Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr./numurs C/, /adrese/, redzams, ka nekustamais īpašums ar kadastra Nr./numurs D/sastāv no septiņām ēkām, saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.001, 002, 003, 004, 005, 006, 007.

Īpašuma tiesības uz šo īpašumu Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā reģistrētas 2000.gada 5.aprīlī, pamats 1994.gada 17.maija Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r (1.sējums lietas 64.lapa).

[14.3.] Lietā konstatējams, ka 1991.gada 22.novembrī starp Latvijas Republikas policijas centrālo sporta klubu kā izīrētāju un prasītājas tēvu – /pers. F/ kā īrnieku noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums Nr.1 par dzīvojamo telpu /adrese A/, īri. Līgumā norādīts, ka dzīvojamā telpa ir atsevišķs dzīvoklis un telpās ir apkure, ūdensvads, kanalizācija, karstais ūdens, elektroapgaismojums, telefons. Īres līgums stājas spēkā ar tā parakstīšanas dienu un tiek noslēgts uz nenoteiktu laiku (1.sējums lietas 24. – 25.lapa).

Lietā nav strīda par to, ka strīdus dzīvoklī bijis pierakstīts prasītājas tēvs /pers. F/ ar ģimeni, tai skaitā prasītāju, bet šobrīd savu dzīvesvietu minētajā dzīvoklī ir deklarējusi prasītāja ar bērniem - /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/.

Minēto apliecina arī Jūrmalas pilsētas darbaļaužu deputātu Padomes izpildu komitejas Dzīvokļu nodaļas Orderis Nr.154 Dienesta dzīvojamās telpas piešķiršanai, izdots 1981.gada 27.novembrī, uz kura pamata 1981.gada 1.decembrī iesākta kārtot Mājas grāmata (1.sējums lietas 114., 13. – 23.lapa).

[14.4.] Lietā konstatējams, ka pamatojoties uz Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu, /pers. F/ izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai (1.sējums 29 lietas 30.lapa), savukārt no Kadastra informācijas sistēmas informatīvās izdrukas redzams, ka /pers. F/ reģistrēts kā īpašnieks īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/(1.sējums lietas 65.lapa).

Lietā nav strīda par faktu, ka minētais lēmums ir spēkā esošs.

[14.5.] Lietā konstatējams, ka ar Jūrmalas pilsētas domes 1995.gada 9.februāra lēmumu Nr.159 Jūrmalas pilsētas pašvaldībai atzītas īpašuma tiesības uz zemesgabalu /adrese/ un tiesības saņemt nomas maksu no zemes lietotāja - Murjāņu sporta ģimnāzijas.

Ar Jūrmalas pilsētas zemes komisijas 2001.gada 16.marta lēmumu Nr.242 dzīvokļa /adrese A/ uzturēšanai nolemts iznomāt zemesgabalu 178 m^2 platībā. Iznomātajam zemesgabalam noteikts lietošanas mērķis – vienģimenes dzīvojamo māju apbūve (1.sējums lietas 31. - 33.lapa).

2001.gada 12.septembrī Jūrmalas pilsētas dome noslēgusi ar /pers. F/Zemes nomas līgumu Nr.545/1-3 dzīvokļa /adrese A/, uzturēšanai un apsaimniekošanai. Līguma 1.2.punktā norādīts, ka uz iznomātā zemes gabala atrodas nomnieka īpašums – dzīvoklis viesnīcas ēkā liters 1 (1.sējums lietas 34. - 36.lapa).

[14.6.] /pers. F/ miris 2002.gada 20.septembrī, ko pierāda viņa miršanas apliecība Nr./apliecības numurs/ (1.sējums lietas 39.lapa).

[14.7.] Prasītāja ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.C17179902/341/03 tikusi apstiprināta mantojuma tiesībās uz /pers. F/ atstāto mantojumu - nekustamo īpašumu, privatizētu dzīvokli /adrese A/, kas novērtēts par 122,16 privatizācijas sertifikātiem; 26,24 privatizācijas sertifikātiem; transportlīdzekļiem SAAB 9000 ar valsts Reģ.Nr./numurs M/ un Audi 80 ar valsts Reģ.Nr./numurs N/; naudu Latvijas Krājbankas kontā Ls 0,76.

Tiesas spriedums stājies likumīgā spēkā 2003.gada 24.martā.

[14.8.] Lietā konstatējams, ka prasītāja /pers. A/ deklarējusi savu dzīvesvietu /adrese/ kopš 1999.gada 25.janvāra (lietas lapa 74, 1.sējums) un kopā ar viņu minētajā īpašumā šobrīd dzīvo un savu dzīvesvietu deklarējušas četras personas: /pers. E/ kopš 1999.gada 25.janvāra; /pers. I/ kopš 2000.gada 10.maija; /pers. J/ kopš 2000.gada 10.maija (lietas lapa 173- 177, 1.sējums).

[14.9.] 2006.gada 23.oktobrī Jūrmalas pilsētas dome noslēgusi ar prasītāju Zemes nomas līgumu Nr.1.1 – 16.3/983 dzīvokļa /adrese A/, uzturēšanai un apsaimniekošanai. Līguma 1.2.punktā norādīts, ka nomnieka valdījumā ir ēkas liters Nr.001 daļa – /adrese A/ (1.sējums lietas 42. - 44.lapa).

2008.gada 16.jūnijā starp Jūrmalas pilsētas domi un prasītāju noslēgta Vienošanās Nr.1.1 – 16.3/719 par grozījumiem 2006.gada 23.oktobra līgumā Nr.1.1 – 16.3/983 par nomas maksas apmēru (1.sējums lietas 47. – 48.lapa).

[14.10.] 2009.gada 16.janvārī Ministru kabinets izdevis rīkojumu Nr.34 par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/, kura Noteikumu 3.1.punktā norādīts, ka valstij piederošais nekustamais īpašums /adrese/, sastāv no septiņām ēkām.

[15.] Pirmās instances tiesa savā spriedumā apmierinājusi atbildētājas pretprasībā izteikto prasījumu un atzinusi Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža.

Prasītāja savā apelācijas sūdzībā spriedumu šajā daļā apstrīdējusi, papildus gan pirmās, gan apelācijas instances tiesas sēdēs norādot, ka saistībā ar minēto prasījumu iestājies Civillikumā paredzētais noilgums un prasījuma apmierināšanai nav tiesiska pamata.

[15.1.] Lietā konstatējams, ka pirmās instances tiesa atzinusi, ka 1991.gada 22.novembrī starp Latvijas Republikas policijas centrālo sporta klubu kā izīrētāju un prasītājas tēvu – /pers. F/ kā īrnieku noslēgts Dzīvojamās telpas īres līgums Nr.1 par dzīvojamo telpu /adrese A/, īri (lietas lapas 24-28). Minētajam pirmās instances tiesas secinājumam atbildētāja nav iebildusi.

Lietā konstatējams, ka pēc minētā līguma darbības beigām ticis noslēgts jauns Dzīvojamās telpas īres līgums bez datuma, ko no vienas puses noslēgusi Murjāņu sporta ģimnāzija kā izīrētājs, bet no otras /pers. F/ kā īrnieks. Izīrētāja vārdā līgumu parakstījis Murjāņu sporta ģimnāzijas Jūrmalas filiāles vadītājs /pers. K/ un tā noslēgšanas datums varēja būt starp 1994.gada 17.maiju, kad tika pieņemts Ministru kabineta Rīkojums Nr.223-r, ar kuru nolemts nodot Murjāņu Sporta skolas valdījumā airēšanas bāzi /adrese/, un 1999.gada 24.augustu, kad /pers. F/ iesniedzis Centrālajā dzīvojamo māju

privatizācijas komisijā iesniegumu ar lūgumu nodot strīdus dzīvokli viņam īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai.

Tā kā lietā nav konstatējams precīzs līguma datums, tad tā slēgšanas beidzamais termiņš varēja būt 1999.gada 24.augusts.

[15.2.] Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka atbildētāja kopš 2000.gada 5.aprīļa jeb brīža, kad kļuvusi par zemesgrāmatā reģistrētu nekustamā īpašuma īpašnieci, pret minēto līgumu iebildumus nav cēlusi. Iebildumi celti tikai 2016.gada 17.maijā, tajos arī faktiski nenorādot uz īres līguma prettiesiskumu, bet norādot tikai uz strīdus telpu lietojuma prettiesiskumu (lietas lapa 61, 1.sējums).

Lietā konstatējams, ka pretprasība par minētā līguma atzīšanu par spēkā neesošu tiesā celta 2017.gada 20.februārī (lietas lapa 146, 1.sējums). No apelācijas instances tiesā sniegtajiem atbildētājas pilnvarotā pārstāvja paskaidrojumiem izriet, ka nekādas citas darbības minētā līguma apstrīdēšanai atbildētāja nav veikusi.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija secina, ka minētajam prasījumam par īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, kas neapšaubāmi izriet no saistību tiesības, ir iestājies Civillikuma 1895.pantā paredzētais noilgums, kas rada patstāvīgu pamatu šī prasījuma noraidīšanai.

Noilguma institūts civiltiesībās ir veidots ar mērķi novērst nenoteiktību mantiskajās attiecībās, radīt skaidrību tad, ja kāda persona ilgstoši neīsteno tiesības un neprasa novērst iespējamo strīdu par tām (sk. *Torgāns K. Saistību tiesības. Otrais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2018, 236.lpp.*).

Noilguma iestāšanās tiesiskās sekas ir saistības tiesības izbeigšanās (Civillikuma 1910.pants).

Saskaņā ar Civillikuma 1896.pantu noilgums sāk tecēt ar to dienu, kurā prasījums ir tā nodibināts, ka pret parādnieku, kas nav izpildījis savu pienākumu, nekavējoties var celt prasību, kaut arī tomēr vēl nebūtu ne parādnieks liedzies izpildīt, ne arī kreditors viņam to atgādinājis.

Līdz ar to nav tiesiskas nozīmes nedz īres līguma slēgšanas apstākļiem, nedz atbildētājas iebildumiem par izīrētāja prettiesisko rīcību un pilnvarojuma trūkumu, jo noilguma esamība izslēdz iespēju apmierināt šo prasījumu.

[16.] Pirmās instances tiesa savā spriedumā apmierinājusi atbildētājas pretprasībā izteikto prasījumu un atzinusi Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku, bet prasītāja apstrīdējusi šo sprieduma daļu savā apelācijas sūdzībā, papildus argumentiem pēc būtības, norādot arī uz Civillikumā paredzētā noilguma iestāšanos.

[16.1.] Lietā konstatējams, ka apstrīdētais Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmums, pamatojoties uz kuru /pers. F/ izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai (1.sējums 29 lietas 30.lapa) un /pers. F/ ticis reģistrēts kā īpašnieks īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/ Valsts zemes kadastra informācijas sistēmā, pieņemts 2000.gada 11.jūlija.

[16.2.] No lietas materiāliem konstatējams, ka atbildētājas iebildumi par šī lēmuma sekām pirmo reizi celti tikai 2016.gada 17.maijā (lietas lapa 61, 1.sējums), bet pretprasība par minētā lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu tiesā celta 2017.gada 20.februārī (lietas lapa 146, 1.sējums).

Lietās materiālos nav konstatējams, ka atbildētāja līdz minētajam termiņam būtu veikusi vēl kādas darbības minētā lēmuma apstrīdēšanai.

[16.3.] Lietā konstatējams, ka Valsts akciju sabiedrība "Privatizācijas aģentūra", kura šajā civillietā rīkojas trešās personas statusā, 2015.gada 4.decembrī sniedzot atbildi Valsts zemes dienesta reģionālajā nodaļai, norādījusi, ka konstatējot, ka nekustamā īpašuma /adrese/, kadastra nr. /numurs D/, kas reģistrēts zemesgrāmatā uz valsts vārda Izglītības, kultūras un zinātnes ministrijas personā, sastāvā ietilpst būve ar kadastra apzīmējumu /numurs O/, kurā savukārt ietilpst telpu grupa ar kadastra apzīmējumu /numurs P/, kuras īpašnieks ir /pers. F/ saskaņā ar Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p, loģiskākais risinājums būtu administratīvā līguma slēgšana par dzīvokli Valsts pārvaldes iekārtas likuma 79.panta pirmajā daļā paredzētajā kārtībā.

Valsts akciju sabiedrība "Privatizācijas aģentūra" savos rakstveida paskaidrojumos atzinusi, ka pastāvot Ministru Kabineta 1994.gada 17.maija rīkojumam nr.223-r "Par airēšanas bāzi /adrese/", kas liedz strīdus nekustamo īpašumu nodot privatizācijai, ir izveidojusies faktiska situācija, kurā prasītājas tēvs /pers. F/ ir ieguvis labumu – privatizācijas tiesības, kas tam nemaz nepienācās, jo tika pieļauta iestādes kļūda (lietas lapa 119, 1.sējums).

Lietā nav strīda par faktu, ka Valsts akciju sabiedrība "Privatizācijas aģentūra", kura šobrīd pārņēmusi Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lietas un funkcijas, nekādā veidā nav izmantojusi savas tiesības apstrīdēt Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p.

[16.4.] Civillikuma 1895.pants paredz, ka visas saistību tiesības, kuras nav noteikti izņemtas no noilguma ietekmes un kuru izlietošanā nav likumā noteikti īsāki termiņi, izbeidzas, ja tiesīgā persona tās neizlieto desmit gadu laikā.

Ja likumā nav noteikts cits noilguma tecējuma sākuma termiņš (kā, piemēram, 1633., 1634.pants), tad vadās no principa, ka noilgums sāk tecēt ar brīdi, kad kreditors uzzinājis vai viņam vajadzēja uzzināt par tiesību pārkāpumu (sk. *Latvijas Republikas Civillikuma komentāri: Ceturtā daļa. Saistību tiesības. Autoru kolektīvs prof. K. Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: Mans Īpašums, 1998, 360.-361.lpp.; sal. Senāta 2004.gada 17.marta spriedumu lietā Nr. SKC-176/2004*). Tātad vispārīgi noteicošais brīdis noilguma tecējuma iesākumam ir tieši tiesību pārkāpuma (aizskāruma) brīdis.

Civillietu tiesas kolēģijas izpratnē nav strīda, ka pārkāpuma (aizskāruma) brīdis ir Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p pieņemšanas brīdis.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija secina, ka personas, kurām bija tiesiska interese un pat pienākums novērst radušos situāciju, kurā /pers. F/ neatbilstoši normatīvo aktu prasībām bija saņēmis īpašumā dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, nepilnu sešpadsmit gadu laikā nav veikušas nekādas darbības Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p atzīšanai par spēkā neesošu.

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pretprasībā izteiktais prasījums par Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p atzīšanu par prettiesisku nevar tikt apmierināts, jo ir iestājies Civillikuma 1895.pantā paredzētais noilguma termiņš.

Tādējādi nav nozīmes atbildētājas argumentiem par to, ka dzīvokli /adrese A/ nevarēja nodot privatizācija ēkas statusa dēļ; ka privatizācijas procesā nebija piemērojams likums "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju", ka šī nekustamā īpašuma privatizāciju liedza Ministru Kabineta 1994.gada 17.maija rīkojums nr.223-r "Par airēšanas bāzi /adrese/"u.c. argumentiem, jo Civillikuma 1895.pantā minētais noilgums rada patstāvīgu pamatu šī prasījuma noraidīšanai, jo tiesību neizlietošana tam noteiktajā likumiskajā termiņā, rada šo tiesību zudumu neatkarīgi no citiem apstākļiem un neatkarīgi no tā, kam šīs tiesības piemita (valsts institūcijai vai privātpersonai).

[16.5.] Vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka noraidāmi arī pretprasības prasījumi: dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/ un atzīt Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas īpašuma tiesības uz valsts nekustamā īpašuma ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese/, sastāvā esošu dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, o

minētie prasījums ir pakārtoti prasījumam par Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p atzīšanu par prettiesisku, kuru noraidot, secīgi noraidāms arī šie prasījumi.

[16.6.] Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā nenoliedzami par pamatotu atzīstama pirmās instances tiesas spriedumā dotā atsauce uz judikatūru, atbilstoši kurai, ja administratīvie akti radīja tiesības slēgt apstrīdētos darījumus un šīs tiesības ir tikušas izmantotas, savukārt lietā gan šīs tiesības, gan arī sekas, proti, īpašuma tiesības, kas radušās no šo tiesību izmantošanas, tiek apstrīdētas, tad strīdus par tiesībām un pienākumiem, kas rodas sakarā ar privāttiesiskajām attiecībām, risina civiltiesiskajā kārtībā vispārējās jurisdikcijas tiesā un šādā prasībā tiesai ir jāvērtē jau izpildīto un spēku zaudējušo administratīvo aktu tiesiskums (Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 4.jūnija spriedums lietā Nr.SKC-176), tomēr Civillietu tiesas kolēģijas izpratnē arī administratīvais akta (Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmums Nr.13-dz/p), kas radīja tiesības slēgt apstrīdēto darījumu, tiesiskums vērtējams, ņemot vērā noilguma termiņu, kas likumā noteikts uz šī akta bāzes noslēgto civiltiesisko attiecību apstrīdēšanai, un, konstatējot noilgumu, prasījums noraidāms.

[17.] Pretprasībā atbildētāja lūgusi dzēst ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu un pirmās instances tiesa šo prasījumu apmierinājusi. Prasītāja savā apelācijas sūdzībā izteikusi iebildumus norādot, ka šāds prasījums nav apmierināms ar tiesas spriedumu, bet Kadastra likumā noteiktajā kārtībā.

[17.1.] Lietā konstatējams, ka /pers. F/ izsniegtajā Apliecībā par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai (1.sējums 29 lietas 30.lapa) nav norādīts šīs telpu grupas kadastra apzīmējums.

07.12.2015. gada Valsts zemes dienesta sniegtā informācija apliecina, ka saskaņā ar Kadastra informācijas sistēmas datiem dzīvoklis Nr.1 līdz dzīvojamās mājas /adrese/ privatizācijai Jūrmalā, kadastra nr. /numurs A/, telpu grupa /numurs K/, atrodas būvē ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(viesnīca/pansionāts), kas iekļauta būvju īpašumā /adrese/, kadastra nr./numurs D/sastāvā (lietas lapa 53, 1.sējums).

No Kadastra informatīvās sistēmas datiem izriet, ka /pers. F/ reģistrēts kā īpašnieks īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/(1.sējums lietas 65,66.lapas) un šī īpašuma sastāva ietilpst telpu grupa – dzīvoklis, ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs K/, ar lietošanas veidu – viena dzīvokļa mājas dzīvojamo telpu grupa, ar kopējo platību 63 m^2 . Telpu grupa – dzīvoklis redzams - 1999.gada inventarizācijas lietas materiālos (lietas lapas 69 -72, 1.sējums).

Lietā esošie pierādījumi apstiprina, ka dzīvokļa /adrese A/ sastāvs noteikts kadastrālās uzmērīšanas procesā.

[17.2.] Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 32., 33., 34., 36. 37.pants nosaka kārtību kādā notiek nekustamā īpašuma veidošana, tā sastāva grozīšana un nekustamo īpašumu dzēšana kadastra informatīvajā sistēmā.

Visām minētajām darbībām, kas saistāmas ar kadastra datu dzēšanu, Civillietu tiesas kolēģijas izpratnē nepieciešams tiesisks pamats, kas konkrētajā gadījumā nepastāv, jo pretprasības prasījumi: dzēst valsts kadastra informācijas sistēmā ierakstu par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, un atzīt Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku, ar šo spriedumu tiek noraidīti.

Tā kā tika noraidīts prasījums par Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmuma Nr.13-dz/p atzīšanu par prettiesisku, tad konstatējams, ka joprojām pastāv tiesisks pamats apstrīdētās telpu grupas pastāvēšanai un minētā ieraksta saglabāšanai, kas savukārt rada pamatu noraidīt pretprasības prasījumu: dzēst ierakstu par dzīvojamo telpu /adrese A/, kā atsevišķu nekustamo īpašumu.

[18.] Pretprasībā izvirzīts atbildētājas prasījums atjaunojot Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas valdījumu pār dzīvojamo telpu /adrese A/, kas apmierināts ar pirmās instances tiesas spriedumu.

Civillikuma 925.pants paredz, ka prasību par valdījuma traucēšanu vai atņemšanu var celt gada laikā, pēc kura notecējuma prasības tiesība izbeidzas ar noilgumu.

Lietā nav strīda, ka īpašuma tiesības uz šo īpašumu Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā reģistrētas 2000.gada 5.aprīlī, kad arī uzsākās atbildētājas valdījums.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā atbildētājas valdījuma aizskārums iestājās 2000.gada 11.jūlijā, kad tika pieņemts Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmums Nr.13-dz/p, savukārt prasītāja kļuva par valdījuma aizskārēju 2003.gada 24.martā, kad likumīgā spēkā stājās Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedums lietā Nr.C17179902/341/03 par prasītājas apstiprināšanu mantojuma tiesībās uz /pers. F/ atstāto mantojumu - nekustamo īpašumu, privatizētu dzīvokli /adrese A/.

Konstatējot, ka prasītāja strīdus īpašumu nepārtraukti atklāti lietojusi un faktiski valdījusi atbildētājas faktiskā pārstāvja (Izglītības un zinātnes ministrijas Murjāņu sporta ģimnāzijas amatpersonu) klātbūtnē un viņam par to zinot, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka nav konstatējami 926.pantā paredzētie apstākļi, ka atbildētājas valdījums būtu atņemts slepeni vai valdītājam promesot. Līdz ar to konstatējams, ka šim prasījumam par atbildētājas valdījuma atjaunošanu iestājies Civillikuma 925.pantā paredzētais noilguma termiņš, kas rada patstāvīgu pamatu prasījuma noraidīšanai.

[19.] Pretprasībā atbildētāja pieteikusi prasījumu izlikt prasītāju /pers. A/ un trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem /pers. E/, /pers. I/, un /pers. J/ no telpas (dzīvokļa) Nr.1, /adrese/, kopā ar viņiem piederošām mantām. Pirmās instances tiesa minēto pretprasījumu savā spriedumā apmierinājusi, savukārt prasītāja savā apelācijas sūdzībā pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu visā pretprasības apmierinātajā apjomā, kas rada pamatu Civillietu tiesas kolēģija secināt, ka pārsūdzēts arī šis prasījums.

Pirmās instances tiesas spriedumā secināts, ka prasītāja ar viņas pilngadīgajiem bērniem /pers. E/, /pers. I/ un /pers. J/ izliekami no dzīvokļa /adrese A/, jo lieto telpu bez tiesiska pamata, jo īres līgums ir atzīts par spēkā neesošu, kā arī īpašuma tiesības uz strīdus īpašumu ir atzītas atbildētājai, līdz ar to prasītājai nav tiesiska pamata aizņemt strīdus dzīvokli, jo Civillikuma 2152.pants noteic, ka pēc nomas vai īres izbeigšanās nomniekam vai īrniekam jāatdod atpakaļ iznomātā vai izīrētā lieta ar visiem tās piederumiem.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā minētais prasījums ir uzskatāms par pakārtotu prasījumu, kuru apmierināt tiesa var tikai gadījumā, ja atzīts par spēkā neesošu dzīvokļa /adrese A/, lietošanas un valdīšanas pamats.

Tā kā ar šo spriedumu noraidīti pretprasības prasījumi: atzīt Dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, lietošanu par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža; atzīst Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu Nr.13-dz/p par prettiesisku; atjaunojot Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas valdījumu pār dzīvojamo telpu /adrese A/; atzīt Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas īpašuma tiesības uz valsts nekustamā īpašuma ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese/, sastāvā esošu dzīvojamo telpu ar kadastra Nr./numurs A/, /adrese A/, tad nav pamata secināt, ka prasītāja un trešās personas aizņemtu dzīvojamo telpu /adrese A/ bez tiesiska pamata.

Pastāvot tiesiskam telpu lietojumam minēto personu izlikšana būtu pretlikumīga un tālab šis prasījums noraidāms.

[20.] Ar Rīgas rajona tiesas 2018.gada 12.marta spriedumu prasītājas prasība noraidīta pilnā apjomā.

Prasība tikusi noraidīta grozītajā prasījumā: atzīt prasītājai īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/, kas veido kopīpašuma domājamo daļu no būvju nekustamā īpašuma /adrese/, kas reģistrēts nodalījumā Nr.5985, un kas aprēķināma kā dzīvokļa /adrese A/, kopējās platības attiecība pret visu būvju nekustamajā īpašumā /adrese/, esošo būvju kopējo platību, un dzēst Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijai, reģistrācijas Nr.90000022399, īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu /adrese/, kadastra Nr./numurs A/, kas ierakstīts Jūrmalas pilsētas Zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/.

Prasītāja savā apelācijas sūdzībā ir pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu šajā daļā.

Prasījumu atzīt Latvijas Republikas Ministru kabineta 2009.gada 16.janvāra rīkojumu Nr.34 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/" par spēkā neesošu daļā par atteikumu nodot privatizācijai ēku ar būves kadastra apzīmējumu /numurs B/, kuras sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums /adrese A/ ar kadastra Nr. /numurs A/, atteikts pieņemt izskatīšanai ar Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama tiesneses 2016.gada 5.augusta lēmumu, kas stājies likumīgā spēkā.

[20.1.] Saistībā ar prasījumu: atzīt prasītājai īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/, kas veido kopīpašuma domājamo daļu no būvju nekustamā īpašuma /adrese/, kas reģistrēts nodalījumā Nr./numurs C/, un kas aprēķināma kā dzīvokļa /adrese A/, kopējās platības attiecība pret visu būvju nekustamajā īpašumā /adrese/, esošo būvju kopējo platību, konstatējami šādi apstākļi.

[20.1.1.] Prasītāja ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2003.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.C17179902/341/03 tikusi apstiprināta mantojuma tiesībās uz visu /pers. F/ atstāto mantojumu, kurā cita starpā ietilpst arī nekustamais īpašums - privatizēts dzīvoklis Jūrmalā, /adrese A/, kurš novērtēts par 122,16 privatizācijas sertifikātiem. Tiesas spriedums stājies likumīgā spēkā 2003.gada 24.martā.

[20.1.2.] Pamatojoties uz šobrīd spēkā esošu Centrālās dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2000.gada 11.jūlija lēmumu, mantojuma atstājējam /pers. F/ tika izsniegta Apliecība par īpašuma tiesībām uz dzīvokli /adrese A/ līdz dzīvojamās mājas privatizācijai (1.sējums 29 lietas 30.lapa).

Lietā konstatējams, ka /pers. F/ izsniegtajā Apliecībā par īpašuma tiesībām uz dzīvokli nebija norādīts šīs telpu grupas kadastra apzīmējums.

No Kadastra informatīvās sistēmas datiem izriet, ka /pers. F/ reģistrēts tajā kā īpašnieks īpašumam ar kadastra Nr./numurs A/(1.sējums lietas 65,66.lapas), savukārt Valsts zemes dienesta sniegtā informācija apliecina, ka saskaņā ar Kadastra informācijas sistēmas datiem dzīvoklis /adrese A/, kadastra nr. /numurs A/, telpu grupa /numurs K/, atrodas būvē ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(viesnīca/pansionāts), kas iekļauta būvju īpašumā /adrese/, kadastra nr./numurs D/sastāvā (lietas lapa 53, 1.sējums).

[20.1.3.] No Rīgas rajona tiesas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr./numurs C/izriet, ka Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā 2000.gada 5.aprīlī reģistrētas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ar kadastra numuru /numurs D/adresē /adrese/, kurš sastāv no septiņām ēkām, saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.001, 002, 003, 004, 005, 006, 007. Minētais zemesgrāmatu ieraksts ir spēkā esošs.

Lietā konstatējams, ka 2009.gada 16.janvārī Ministru kabinets izdevis rīkojumu Nr.34 par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/, kura Noteikumu 3.1.punktā norādīts, ka valstij piederošais nekustamais īpašums /adrese/, sastāv no septiņām ēkām, kuru starpā arī būve ar kadastra apzīmējumu /numurs B/(viesnīca/pansionāts).

[20.2.] Lietā nav strīda par faktu, ka pēc apstiprināšanās mantojuma tiesībās ar Jūrmalas pilsētas tiesas spriedumu, kas stājies likumīgā spēkā 2003.gada 24.martā, prasītāja /pers. A/ 2015.gada 3.novembrī vērsusies Valsts zemes dienestā ar lūgumu atļaut viņai pārreģistrēt dzīvokļa /adrese A/ īpašuma tiesības no viņas mirušā tēva /pers. F/vārda uz viņas vārdu, bet saņēmusi atteikumu.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija piekrīt atbildētājas rakstveida paskaidrojumos izteiktajam viedoklim, ka prasītāja uzsākusi realizēt savas tiesības tikai pēc Civillikumā 1895.pantā paredzētā desmit gadu noilguma termiņa iestāšanās.

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģija secina, ka 2009.gada 16.janvārī izdotais Ministru kabineta rīkojumu Nr.34 par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu /adrese/, praktiski nepieļauj /pers. A/ kļūt par nekustamā īpašuma īpašnieci, bet tomēr nav galvenais šķērslis prasītājas prasības apmierināšanai, jo prasību apmierināt liedz Civillikumā 1895.pantā paredzētā desmit gadu noilguma termiņa esamība, kas nozīmē, ka neizlietojot savas tiesības likumā paredzētajā termiņā, arī prasītājai jārēķinās ar šādu tiesību zudumu.

Tā kā noilgums ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai, nav būtiskas nozīmes apelācijas sūdzībā izteiktajiem iebildumiem par pirmās instances tiesas spriedumā izdarītajiem secinājumiem.

[21.] Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība, pretprasība un prasītājas apelācijas sūdzība ir noraidāmas.

Nenoliedzami, ka jebkuras lietas izskatīšanā svarīgs ir tās rezultāts – taisnīgs spriedums (*sk. Satversmes tiesas 2014.gada 9.janvāra spriedums lietā nr.2013-08-01 secinājumu daļas 11.p.*). Arī no Latvijas Republikas Satversmes 1.pantaā ietvertā taisnīguma principa izriet, ka tiesas sprieduma uzdevums ir atrast patiesu un taisnīgu lietas risinājumu, citiem vārdiem sakot, tiesas darba rezultētam bez šaubām ir jābūt "taisnīgam spriedumam" (*sk. Satversmes tiesas 2003.gada 4.februāra spriedums lietā nr.2002-06-01).*

Civillietu tiesas kolēģija secina, ka pēc būtības joprojām paliek neatrisināta strīdus situācija, kurā mirušais /pers. F/ ir īpašnieks īpašumam (telpu grupai) ar kadastra Nr./numurs A/, kas atrodas Latvijas valstij Izglītības un zinātnes ministrijas personā 2000.gada 5.aprīlī reģistrētajā nekustamajā īpašumā ar kadastra numuru /numurs D/adresē /adrese/, un prasītāja, kura kā viņa mantiniece ir ieguvusi šo mirušā Viļa Madernieka īpašumu, nevar kļūt par tā pilntiesīgu īpašnieci.

Tiesas uzdevums, izšķirot ikvienu strīdu, ir detalizēti izvērtēt, vai prasītāja norādītie apstākļi, kas ietilpst pierādīšanas priekšmetā, guvuši apstiprinājumu, un kādas juridiskās sekas piemērojamās materiālo tiesību normas sastāvs rada lietas izskatīšanā nodibinātajiem faktiem.

Atzīstot, ka Civillikumā noteiktais noilguma institūts ir paredzēts zināmas un paredzamas tiesiskas stabilitātes un paļāvības nodrošināšanai un tālab gadījumā, ja fiziska vai juridiska persona, vai valsts iestāde neievēro šo termiņu, tām jebkurā gadījumā rodas nokavēto tiesību zudums, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā turpmākai strīda risināšanai, lai novērstu privatizāciju veicošās iestādes kļūdu, būtu piemērojams Valsts akciju sabiedrības "Privatizācijas aģentūra" ieteiktais risinājums par administratīvā līguma slēgšanu par strīdus dzīvokli Valsts pārvaldes iekārtas likuma 79.panta pirmajā daļā paredzētajā kārtībā vai arī izmantojamas iespējas, ko paredz Sabiedrības vajadzībām nepieciešamā nekustamā īpašuma atsavināšanas likums, jo kādreizējā tiesiskā stāvokļa atjaunošanu ar tiesas spriedumu liedz noilguma esamība.

Attiecībā uz pirmās instances tiesas spriedumu Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka tajā labi izvērtēti strīdā esošie apstākļi un piemērojamās tiesību

normas, bet nav pievērsta pietiekama uzmanība laika periodam, kurā prasītāja un atbildētāja uzsākušas savu aizskarto tiesību realizāciju un nav konstatēts noilgums, kas rada pamatu apelācijas instances tiesā noraidīt gan prasību, gan pretprasību.

[22.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Tā kā lietā noraidīta gan prasība un prasītājas apelācijas sūdzība, gan pretprasība, tad nevienai no pusēm neiestājas pienākums kompensēt tiesas izdevumus otrai pusei, bet saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.panta piekto punktu un 42.pantu, no prasītājas un atbildētājas valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu piegādāšanu.

Lietā konstatējams, ka iztiesāšanas laikā divu instanču tiesās radušies ar tiesas paziņojumu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi 36,40 EUR. Ņemot vērā, ka prasītāja, ceļot prasību, bija samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,83 EUR, savukārt atbildētāja, ceļot pretprasību, bija samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 17,22 EUR, tad atlikusī iepriekš nesamaksātā izdevumu summa ir 11,35 EUR apmērā, kas no prasītājas un atbildētājas valsts ienākumos piedzenama vienādās daļās, proti, no katras - 5,67 EUR.

Civilprocesa likuma 204^{1}. pants nosaka, ka tiesa taisot spriedumu par naudas summu piedziņu un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, nosaka termiņu, kas nevar būt garāks par desmit dienām, sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar iepriekš minēto un vadoties no Civilprocesa likuma 430., 432.- 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

Prasību un pretprasību noraidīt pilnā apmērā.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,67 EUR (pieci euro, 67 centi) apmērā.

Piedzīt no Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas, Reģ.Nr.90000022399, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,67 EUR (pieci euro, 67 centi) apmērā.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami – Saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, ar PVN apliekamās personas reģistrācijas numurs LV90001672316, Saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, konta numurs LV51TREL2190458019000. Maksājuma mērķī jānorāda ieņēmumu ekonomiskās klasifikācijas kods – 21499 un civillietu identificējoša informācija.

Dokumenti, kas apliecina maksājumu izdarīšanu valsts ienākumos, iesniedzami Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā sprieduma labprātīgai izpildei noteiktā termiņa laikā.

Noteikt pusēm termiņu ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksai sprieduma labprātīgai izpildei – desmit dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanas dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā. Spriedums pieejams Rīgas apgabaltiesas Civillietu kancelejā no 2019.gada 22.marta.

Tiesnese referente M.Bebriša
Tiesneši I.Ozola
N.Riņķis